

42

சிறுகதை

மாத இதழ்

மஞ்சரி

ஆசிரியர்: மு. தயாளன்

தை- 2024, விலை: 100 ரூபா

வாசித்து வாசித்து வாழ்வை வளமாக்குவோம்

இலக்கிய பிரசுராலயம்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

சு. ஆர்த்திகா

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

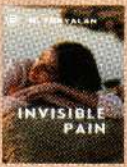
சியாமளா

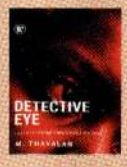
பிரமி

M.Thayalan

M.Thayalan

M.Thayalan

M.Thayalan

மு.தயாளன்

எனது எல்லாப்புத்தகங்களும் சிறுகதை மஞ்சரிகளும்

Amazon Kindle இல் உள்ளன.

www.amazon.co.uk/ebooks இல்

Type M.Thayalan

இலங்கையில் உள்ளவர்கள்

Commercial bank Account No: 8370042817

மற்றைய நாடுகளில் உள்ளவர்கள் உங்கள் விருப்பத்தை

luxmi2128@gmail.com இற்கு அனுப்பினால் payment link

அனுப்பி வைக்கப்படும்.

பிழையின்றி எழுதுவோம்?

ஒரு மொழியின் அழகு, அதன் அழகான எழுத்துக்களால் முதலில் தெரிகிறது. மொழியின் தோற்றமே தொடர்பாடல்தான். ஆதிகால மனிதன் ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்பு கொள்வதற்குப் பாவிக்கப்பட்ட ஓசைகளே மொழியாகியது. காலவோட்டத்தில் அது நிலப்பரப்போடு இணைக்கப்பட்டு வேறுவிதமான அரசியல் அர்த்தங்களோடு மாற்றப்பட்டுவிட்டது. மனித நாகரிகத்தோடு மொழி வளர்ச்சியடைந்து காலப்போக்கில் அது ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு இலக்கணங்கள் வகுக்கப்பட்டதும் தொடர்ச்சியாக இலக்கியங்கள் உருவாகியதும் வரலாறு.

இப்பொழுது பல அறிஞர்கள் இன்றைய இலக்கியப் படைப்புகள் மொழியின் தரத்தைக் குறைப்பதாகவும் யாரும் அது சம்பந்தமாகக் கரிசனை கொள்வதில்லையென்றும் கவலை கொள்கின்றார்கள். இந்தக் கவலை நியாயமானதுதான். ஆரம்ப காலங்களில் ஓலைகளில் எழுதப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகள் பின்பு தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் காரணமாகக் கடதாசியில் எழுதப்பட்ட நிகழ்வு ஆரம்பமானது. இன்று தொழில் நுட்பத்தின் அசுர வளர்ச்சியினால் மொழியின் பிரயோகம் கணணித் திரைகளில் இடம் பிடித்துள்ளமையையும் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

இப்படியான வளர்ச்சிப்போக்கு இலக்கணமீறலாக மாறியுள்ளமையையும் காணலாம். உதாரணமாக வாழ்த்து என்பது வாழ்த்துகள் ஆகவும் 'ர்' என்பது ஈ ஆகவும் மாறியுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். வாழ்த்து என்பது வாழ்த்துகளாக மாறியமையை பல பேராசிரியர்கள் அது Thanks என்ற சொல்லிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளதால் அப்படி எழுதுவதில் தவறில்லை என்றே கூறுகிறார்கள்.

இன்று மஞ்சரிக்கு வரும் பெரும்பாலான கதைகளில் இரு சொற்களை இணைக்கும் ப், த் இல்லாமல்தான் கதைகள் வருகின்றன. உதாரணமாக ' திரும்பிப் பார்க்க' என்பதை திரும்பி பார்க்க என்றே எழுதுகிறார்கள்.

ஈசல்கள் போல் வெளிக்கிளம்பும் எழுத்தாளர்கள் எனப்படுவோர் இவைபற்றிக் கொஞ்சமும் கவனத்திற் கொள்வதில்லை. இது சம்பந்தமான தமிழறிவும் அவர்களுக்கு இல்லை. அதைக் கற்க அவர்கள் முயற்சி எடுப்பதில்லை.

இதனைக் கற்றறிந்த பெரியவர்கள் ஆவன செய்து தமிழுக்குத் தம் பணியைப் புரியவேண்டும் என்று பணிவாகக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

மு. தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

1 பிழையின்றி எழுதுவோம்.

2 உள்ளடக்கம்

3 புள்ளப் பூச்சி
இரண்டாம் விசுவாமித்திரன்

6 வீட்டுக்கு ஒருவர்
திக்குவல்லை கமால்

10 நிம்மதிப் பெருமூச்சு
ரஜிதா அரிச்சந்திரன்

13 ஊருக்குத்தான் உபதேசம்
எம். எம். இப்ராஹிம்

17 ஒரு பகற்பொழுது (சிறப்புச்
சிறுகதை) நந்தினி சேவியர்

23 கைக்கெட்டாதது
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

27 சிறுகதைபற்றி.....
சரவணன் மாணிக்கவாசகம்

29 பொன்னாடை
கமலினி கதிர்

37 கரும்பலகை
மு.தயாளன்

39 உடைந்த உள்ளம்
கஸ்ஸாலி அஷஷம்ஸ்

43 Four letters
Vathani Sivathanan

47 Time Flies (Poem)
Ayshnavi Vinojan

48 Too late (Poem)
Ayshnavi Vinojan

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வீசீகரன் ,
+94 773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின்
+94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649

வெண்பா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்

+ 94 212 225 090

அன்பான வேண்டுகோள்.

நீங்கள் படைப்புகளை அனுப்பும்போது
வங்கிவிபரம் குறிப்பிட்டால்மட்டுமே உதவித்
தொகை அனுப்பி வைக்கப்படும

நன்றிக்கூரியவர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி
சாரு நற்குணதயாளன், திரு ரமணன்
நற்குணதயாளன் ,செல்வி சரண்யா
தனபாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின்,
வணசிங்க அச்சகத்தினர்,

அட்டை வடிவமைப்பு:

ரமணன் நற்குணதயாளன்

ஓவியர்கள்: G. கைலாசநாதன் , T. செளந்தர்

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா, திருமதி
சாரு தயாளன்

ஒப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு தயாளன்

ஆலோசகர்கள்

Dr P.இராசையா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road,
Berkshire SL3 8QP,UK sirukathai1@
gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street,
Trincomalee, Srilanka
sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka: 1000Rs/Year

Mrs Thanabalasingam, Commercial bank,
Trinco branch, 8370042817

England £20/Year Den/Swiss/Ger:

80Euro/year Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkunathayalan,
Barclays, Sort code 20-37-15, A/C Number
60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307

SWIFTBIC BUKBGB22

பள்ளிக்கொடத்துக்கு போகமாட்டனெண்டு அவ ஒத்தக் கால்நிண்டா. அவவ பள்ளில புள்ளப் பூச்சிண்டு பட்டம் செல்லிக் கூப்பிடிறாங்களாம். ஆரு என்ன செல்லியும் அவ கேக்கல்ல. படிச்சி பெரியாளாகி னாத்தான் என்னெண்டான தொழில கிழில எடுக்கலாமெண்டு தாய்க்காரி புத்திமதியச் சென்னாலும் அவக்கு மண்டைக்க ஏறெல்ல.

பாத்தும்மா ராசியா. கழுவிப் போட்டு கை வெய்க்கனும். ஏழாம் வகுப்பு படிக்கா. கெட்டிக் காரி. செரியான புடிவாதம். அவவத்தான் பள்ளில புள்ளப்பூச்சிண்டு கூப்பிர்ராங்களாம். அவவ ஏன் பள்ளிக் கொடத்தில புள்ளப்பூச்சிண்டு பட்டம் செல்லிக் கூப்பிர்ரா. பள்ளிக் கொடத்தில யும் செரி ஊரிலயும் செரி சும்மா பட்டம் வெய்க்கி றெல்ல. அதுக்குப் பின்னால என்னெண்டான

புள்ளப் பூச்சி

ஒரு கத இல்லாட்டி காரணம் இரிக்கிம். புள்ளப்பூச்சிங்கிற ராசியோட பட்டத்துக்குப் பின்னால என்ன கத இரிக்கிம். அத தெரிஞ்சிக்க என்னோட வாங்க. புள்ளப்பூச்சிண்ட பட்டப் பேரு அவக்கு வந்த கதய வெளங்கிறண்டா புள்ளப்பூச்சியப் பத்தியும் கொஞ்சம் தெரியனும். அதப்பத்தி மொதல்ல செல்ரன் கேளுங்க.

புள்ளப்பூச்சிப் பெரிசால்ல. அத லேசில காண ஏலா. ஆருத்தப் பொய்த்து. செல எடத்தில ஒண்டு ரெண்டு பூச்சிய பாக்கலாமெண்டு கேள்வி.

எண்ணெயும் மருந்தும் அடிச்சி அடிச்சி நெலத்தில இரிக்கிற மண்ணெல்லாம் நஞ்சாய் பொய்த்து. மண்ணுல வாழ்ர சின்னச் சின்ன பெராணிகளுக்கு அது ஒத்துக்கமாட்டா. அதால நெலத்தில வாழ்ர பூச்சி புழுக்கள் இப்ப கொஞ்சம் கொஞ்சமா ஓலகத்தில இருந்து மறஞ்சி போற நெலமதான் இரிக்கி. புள்ளப்பூச்சி எனமும் அழிஞ்சிக்கிட்டு வாற எனம் எண்டு படிச்சாக்கள் கதைக்காக. நம்முட தலமொற போய் இன்னொரு தலமொற வந்தா புள்ளப்பூச்சிய படத்தால கீறித்தான் காட்டனுமாம்.

புள்ளப்பூச்சி சின்னொரு பெராணி. நெலத்தத் தொளச்சி ஓட்ட போட்டு அதுக்கு உள்ளுக்குப் போய் வேரில இரிக்கிற தீன திண்டு தேவயான காத்து வெளிச்சத்த வேருக்குக் குடுக்கிற பூச்சி

தான் இது. ஆருக்கும் தொல்ல தர மாட்டா. இன்னாப் கேளுங்க. புள்ளப் பூச்சியப் பத்தி காலங்காலமா கதச்சி வாற கனக்கக் கதைகள் இரிக்கி.

அந்தப் பூச்சிய அடிக்கிற பாவம். அப்பிடி அடிச்சா குடும்பத்தில புள்ள பொறக்கமாட்டா எண்டு செவர் கத கனகாலமா இரிக்கி.

இன்னொரு கதயும் இரிக்கி. புள்ள்பூச்சியப் படிச்சி மல்லாக்கப் பெரட்டிப் போட்டா கால அசச்சி அசச்சி நம்மளப் பாக்கும். ஒண்டும் செய்யாம உசிரோட அத உடச் செவர் மாதிரி இரிக்கும். பாக்கிறதக்குப் பெரிய மனத்தாவமா இரிக்கும்.

நானும் புள்ள்பூச்சிய பெரட்டிப் போட்டு மெய்யாண்டு பாத்திரிக்கன். ஒரு கொழுந்தப் புள்ள மல்லாக்கப் படுத்துக்கிட்டு தாய்க் கண்டு கொளறிக் கொளறி கையையும் காலையும் ஆட்டி ஆட்டி கத்தறாப் போல இரிக்கும். அதால தான் அதுக்கு புள்ள்பூச்சி எண்டு பேரு வந்ததாம்.

புள்ள்பூச்சியப் பத்தி இன்னொரு கதையும் நான் கேள்விப்பட்டன். பொய் மெய் தெரியா. அந்தக் காலத்தில பொலிசிக்காரனுகள் கள்ளன் காவாலியப் படிச்சா கூட்டுக்குள்ள போட்டு அவன்ட சேட்டக் களட்டுவானுகள். பொறகு வெறும் ஓடம்பில பொக்கணிக்கு மேல புள்ளப் பூச்சிய மேய உட்டு ஒரு ஏனத் தால மூடிருவ ானுகளாம். புள்ள்பூச்சி வெட்டல போக வழில்லாம அவன்ட மேல்ல அசெஞ்சி அசெஞ்சி காலால பொக்கணியச் சொரண்டுமாம். அது தாங்க ஏலாம கள்ளனுகள் ஒண்டயும் மறைக்காம நடந்ததச் செல்லிருவானுகளாம். ஆருக்குத் தெரியும் அப்பிடியும் நடந்திருக்கலாம்.

ராசியா கெட்டிக்காரி எங்கிறதால பள்ளிக் கொடத்தில எல்லாரும் அவள ஆரெண்டு

வெசாரிச்சி புள்ள்பூச்சிர பேத்தி எண்டு வெளங்கிட்டாக. ஊருக்கயும் புள்ள்பூச்சிர பேத்தி எண்டு தான் தெரியும். அதாலதான் அவவ புள்ள்பூச்சி எண்டு பள்ளிக்கொடத் தில கூப்பிடிரா

அதுசரி ஒவ்வொரு பட்டப் பேருக்கும் பின் னால ஒரு கத இரிக்கும் எண்டு சென்னலா. ராசியாட மூத்தப்பாட பட்டப் புள்ளப் பூச்சி எண்டு பேரு வந்த வரலாற்றைப் பாப்பம்.

புள்ள்பூச்சிங்கிற பட்டப் பேரு வாறதுக்கு முந்தி அவர அப்பராணியாத்தான் ஆக்களுக் குத் தெரியும். ஊருக்குள்ள ஆரு என்ன ஒதவி கேட்டானும் செஞ்சி குடுப்பாரு. கடைக்கிப் போற சந்தைக்கிப் போய் கறிபுளி வாங்கிக் குடுக்கிற. சொந்தக்கார ஆக்களுக்கும் நெல்லா ஒதவு வாரு. ஒருத்தரோடயும் சண்ட மண்ட சச்சரவு ஒண்டுக்கும் போகமாட்டாரு. நெல்ல மனுசன். அப்பாவி.

ஒருநாள் அவரு சொந்தக்கார ஆள்ர ஊட்டுக்கு பகல் சாப்பாட்டுக்குப் போனவரு. அங்க வேலவெட்டிகள செஞ்சி குடுத்திட்டு சாப்பாடு முடிஞ்சி திரும்பி வெரக் கொள்ள ரோட் டோரத்தில இருந்த வேலில இருந்து ஈக்கில் துண்டொண்ட முறிச்சி பல்லுக் குத்தினாரு.

அன்னேரம் வேலில ஈக்கில் முறிக்கிறதக் கண்ட ஊட்டுக் காரன் ஓடியந்து ஈக்கில் முறிச்சதெண்டு செல்லி அவனப் போட்டு வாரக் கட்டுப் பொல்லால அடிச்சான். கேக்கப் பாக்க ஆளில்லாத அப்பாவி மனுசன் எண்டு தெறிஞ்சி தான் அப்படிப் போட்டு அவன அடிச்ச. சத்தங் கேட்டு கூடின அல்லயக்கார சனங்கள் ஏண்டா அவனப் போட்டு அடிக்காய் எண்டு செல்லியும் அடிக்கிறத உடெல்ல. அவன் ஒரு புள்ள்பூச்சி. பாவம். அவனப் போட்டு அடிக்கியே எண்டு செல்லி ஆக்கள் வெலக்கி உட்டாக அண்டயில

இருந்து அவனுக்கு புள்ளப்பூச்சிங்கிற பட்டப் பேரு
நெலச்சீட்டு.

ஊரல புள்ளப்பூச்சிங்கிற பட்டப் பேரால அவரு
ஒரு ஆள்தான் இரிக்காரு. ஆரக் கேட்டாலும்
புள்ளப்பூச்சிண்டா அவருதான்.

நம்முட கதயில வாற ராசியாட வாப்பா ஒழுவ
மிசின் றைவரு. அவரு புள்ளப்பூச்சிர மகளத்தான்
கலியாணம் கட்டின. ஊருக் குள்ள அவர புள்ளப்
பூச்சிர மருமகன் எண்டத்தான் ஆக்களுக்குத்
தெறியும். அவருக்குப் பொறந்தவதான் பாத்தும்மா
ராசியா. புள்ளப் பூச்சிர பேத்தி.

அவ வாப்பாட புத்தியக் கேட்டு நாளக்கி
பள்ளிக்கி போறயாம். புள்ளப் பூச்சி ஈக்கில
முறிச்சத்துக்கு ஒருவன் அடிச்சான்லா. அப்பிடி
அடிச்சவன் கடலுக்கு மீன் படிக்கப் போற. ஒருநாள்
இப்பிடித் தான் கடலுக்கு மீன் படிக்கப் போன
வன்.

இண்டு வெரைக்கும் உசிரோட திரும்பி
வெரல்.

கதை சொல்லியும் கதை

விரும்பியும்

-ஷெல்லிதாசன்-

முன்னொரு காலத்தில் இரு நண்பர்கள் இருந்
தனர். ஒருவன் கஹாண்கார்-கதை சொல்பவன்.
இன்னொருவன் அஹாண்கார்-
கதை கேட்பவன். அவர்கள் காட்டில் வெகுதூரம்
போய் உட்கார்ந்து ஒருவன் கதைமேல் கதையாகச்
சொல்ல மற்றவன் அதனைக் கேட்டவண்ண
மிருந்தான். அவர்கள் கொண்டுபோன உணவு
குளிர்ந்து கெட்டுப்போனதையும் கவனியாது
கதையிலே ஆழ்ந்திருந்ததால் உணவுண்ணாது
பசியால் இருவரும் அந்தக்காட்டிலேயே இறந்து
போயினர்.

அந்தவழியால் சில வழிப்போக்கர்கள் வந்தார்கள்.
“இறந்துகிடக்கும் இவர்கள் யார்? யாரோ வெகுதூ

ரத்திலிருந்து வந்தவர்களாக இருக்கும்”
என்று பேசிக்கொண்டனர். அந்த இருவ
ரையும் கிராமத்துக்கு எடுத்துச்சென்று
புதைத்தனர்.

கஹாண்காரும், அஹாண்காரும் நீண்ட
நாட்கள் காணாமற்போகவே அவர்களு
டைய மனைவிகள் இருவரும் அவர்களைக்
கண்டுபிடிக்கப் புறப்பட்டனர். காட்டினூடே
தேடிக்கொண்டு போனபோது ஒரு கிராமத்தின்
அருகேயுள்ள இடுகாட்டைக்கண்டு அங்கு
புதைக்கப்பட்ட அடையாளங்களை அவதா
னித்து இருவரும் கிராமத்துத் தலைவரிடம்
“தலைவரே இது எங்கள் கணவர்கள்தான்,
என்று சொல்லுங்கள்” எனக் கேட்டனர்.

உடனே ஊர்த்தலைவரும் “அவர்களின்
இறந்த உடல்களைத்தான் நாம் பார்த்தோம்
உணவு சாப்பிடாமல் அப்படியே இருவரும்
இறந்து கிடந்திருந்தனர். அவர்கள் இருவ
ரையும் ஒன்றாக இந்த இடத்திலேயே
புதைத்தோம்” என்று சொன்னார். அவர்களின்
எலும்புகள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன.

“தலைவரே இதில் யார் கதைசொல்லி, யார்
கதை கேட்பவன் சொல்லுங்கள்” என்று
கேட்ட மனைவியர், சரியான பதில் கிடைக்கா
ததால் இரு பெண்களும் எலும்புகளை ஒரு
பையில் போட்டுக்கொண்டு ஒரு குளத்துக்கு
எடுத்துச் சென்றனர்.

எலும்புகளை தண்ணீரில் இட்டனர்.
நிறையக் கதைகளைக் கேட்டிருந்த அஹாண்க
காரின் எலும்புகள் கனமாக இருந்ததால்
அவை நீரில் மூழ்கிப்போயின. கதைகள்
சொலிச்சொல்லித் தன்னையே காலியாக்கிக்
கொண்ட கஹாண்காரின் எலும்புகள்
இலேசாக இருந்ததால் நீரின் மேலே மிதந்
தன.

(9 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

வீட்டுக்கு ஒருவர்

வாரிஸ் காய்ச்சலென்று படுத்து மூன்று நாட்களாகிவிட்டன. தலையிடியும் உடம்பு வலியும் அவனைப் போட்டு வதைத்தன. லொக்டவுன் காலமென்பதால் வழமையாக ஊருக்கு வரும் டாக்டர்மாறும் இப்போது வருவதில்லை. பெனடோலும் ஆவிப்பிடிப்பும் கைமருந்துகளும் தான். ஒரு சிறிய தடிமல் வந்தாலே கொரோனாவா என்று யார்தான் துடிதுடித்துப் போகாமலில்லை ! கொரோனா பற்றிய அறிகுறிகள் சம்பந்தமாக காதிலும் கண்ணிலும் விழும் தகவல்கள் எல்லோருக்கும் மனப்பாடமாகிவிட்டது.

வாரிஸுக்கு இருமலோ சளியோ இருக்கவில்லை. அதனால் கொரோனா அல்ல சாதாரண காய்ச்சல்தான் என்ற உறுதி அவர்களுக்கு. காய்ச்சல்காரக் கணவனுக்குச் சேவை செய்வதைத் தவிர வேறெந்த வேலையும் நஸ்ரிமாவுக்கு இருக்கவில்லை. தலைக்கு எண்ணெய் சூடாக்கித் தேய்த்தல் , நெற்றியில் ஐஸ் கட்டி வைத்தல் , காலை - மாலை ஆவி பிடித்தல் , இரவில் சாம்பிராணிப் புகை பிடித்தல் , மரக்கறி சூப் செய்தல் இப்படியிப்படி. இதற்கு முன்பும் காய்ச்சல் வரத்தான் செய்தது. ஆனால் இப்படியெல்லாம் ஆர-வாராங்கள் இருக்கவில்லை.

ஊரில் ஒருவித காய்ச்சல் பரவுவது பிரதேச சுகாதாரப் பகுதிக்கு எப்படியோ தெரிந்து விட்டதுபோலும். இதுதான் சந்தர்ப்பமென்று பீஸீஆர் பரிசோதனைக்காக பொதுமண்டபம் ஒன்றில் வந்திறங்கியிருந்தார்கள்.

கொரோனா என்பது ஒருபக்கம் இதற்குள் மக்களைத் திகிலூட்டும் கபட எண்ணமும்

மூத்த மகளும் மருமகனும்
இளைய மகளும் மருமகனும்
பிள்ளைகள் இருவருமாக எட்டுப்
பேர்கொண்ட கூட்டுக்
குடும்பமென்றால் எவ்வளவு
கூத்தும் குதூகலமுமாக இருக்க
வேண்டும் ? கொரோனாவின்
கொடுரத்தால் எல்லோரும்
பேயறைந்தவர்கள்போல் அல்லவா
இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு
வீட்டிலும் ஒரே கதைதான்
ஒடுகிறது.

திக்குவல்லை கமால் (இலங்கை)

இருப்பதாக பொதுச் சனங்கள் கதைத்துக் கொண்டனர். இடையிடையே ஆயுதத்தரப்பினரின் நடமாட்டங்கள் வேறு.

“இடைக்கி எனக்கு கொஞ்சம் லேசாய்க்கு நலீமா. தலக்குத்து உடு பட்டைக்கு...காச்சலும் கொறஞ்சீக்கி போல...”- தனது கையால் கழுத்து, நெற்றிகளைத் தொட்டுப் பார்த்தபடி சொன்ன வாயிளின் முகத்திலும் சற்றே தெளிவு படர்ந்திருந்தது.

“ ம்...கண்ணப் பாத்தா வெளங்கிய. போட்டுத் தந்த சோத்த ஒரு புடியானும் தின்டில்ல. சொகமாம் அவருக்கு. பேசாம சாஞ்சீக் கோங்கோ. பிளீயார் பாக்க வந்தீக்கா மெண்டு மனிசரு கதக்கிய. ஒரு கெழுமக்கானும் காம்பராவ வுட்டு வெட்டக்கி வரவாண.” மருத்துவத் தாதியின் கண்டிப்புப் போலிருந்தது நலீமாவின் உத்தரவு.

தனது கணவனை நோயாளியாகவே வைத்துக் கொள்வதுதான் இப்போதைக்கு நல்லது போலிருந்தது அவளுக்கு.

“ எனத்தியன் மகள் காச்சல் நல்லமா அவருக்கு நாலுநாள் மட்டில் ஆகீட்டேன்” - மருமகன் சீக்கிரம் எழுந்துவிட வேண்டுமென்ற அக்கறையோடு நலீமாவிடம் அவளது வாப்பா கேட்டார்.

விடுவாளா அவள்!

“நெருப்புத் தணல் மாதிரி காச்சல் வாப்பா. பேசிக்கொளவாலும் ஏல. தின்னியேம் இல்ல. இப்பிடி தின்னா மீந்தா வேற நசல் வருமோ தெரிய. எனக்கென்டா பயமாய்க்கி”- அவளுக்கு அழகை வந்து முட்டிக்கொண்டு நின்றது.

“ஒரு நாளக்கி ரெணுமூனு பைனம் கொத்த மல்லித் தண்ணியால குடு. எனக்கும் இந்தக் காச்சல் வந்ததானே. எடக்கெட பெனடோலும் குடிச்சத்தால அல்லாட கிருபயால லேசான.”-

பின்பக்க மிருந்து சத்தமாகச் சொன்னாள் உம்மா.

“ ம். கொத்தமல்லித் தண்ணிய போத்தலை ஊத்தி , சூப்பி போட்டு வாயில் வெக்கோணும் இனி”- காம்பரா வுக்குள்ளிருந்து தனக்குள் புறுபுறுத்துக் கொண்டாள் நலீமா.

விடிந்தால் என்னென்ன நடக்கு மென்று தெரியாத . நிம்மதியற்ற இரவுகள்தான் இப்பொழுதெல்லாம் வந்துபோகின்றன.

கதவைத் தாளிட்டு டைட்டெல்லாம் ஓஃப் பண்ணிவிட்டு கட்டிலில் வந்தமர்ந்தார் ஸாலிநானா. மனைவியும் மகள் மாரின் பிள்ளைகள் இருவரும் கீழே மெத்தை விரித்துப் படுத்திருந்தனர். பிள்ளைகளோடு படுத்திருந்தாலும் அவளுக்குத் தூக்கம் எங்கே வரும்!

மூத்த மகனும் மருமகனும் இளைய மகனும் மருமகனும் பிள்ளைகள் இரு வருமாக எட்டுப் பேர்கொண்ட கூட்டுக் குடும்பமென்றால் எவ்வளவு கூத்தும் குதூகலமுமாக இருக்க வேண்டும் ? கொரோனாவின் கொடுந்தால் எல் லோரும் பேயறைந்தவர்கள் போல் அல்லவா இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரே கதைதான் ஓடுகிறது.

தூக்கமின்றித் தவித்த ஸாலிநானா எப் போது தான் கண்ணயர்ந்தாரென்று தெரியவில்லை. ஏதோ சத்தம் கேட்ட துபோல் திடீரென்று விழித்து இருட்டுக்குள் யோசிக்க லானார்.

யாரோ இடைக்கிடை இருமுது கேட்டது. மூத்த மருமகனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். காய்ச்சல்தான். இருமல் இருக்கவில்லையே! இருமல் கொரோனாவின் ஓர் அறிகுறி என்று அவருக்கு சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. போய்ப் பார்ப்போமா என்று நினைத்தார். குழப்பக் கூடாதென்று பேசாமல் இருந்து விட்டார்.

அவசரமென்றால் மகள் பேசுவாள்தானே என்று ஆறுதற்பட்டார். மீண்டும் அவரை அறியாமலே தூக்கம்.

சுபஹத் தொழுகைக்கான அதான் ஒலி அவரைத்தட்டி எழுப்பியது. ஆனால் வீட்டில்தான் தொழு வேண்டிய நிலை.

வழக்கமாக அதான் ஒலி கேட்டதும் முதலில் எழுந்து விளக்கைப் போடுவது அவர்தான். பின்னர் ஒவ்வொருவராக எழுப்புவதும் அவர்தான். ஆனால் அன்று அவர் எழுப்பும் போது இளைய மகளின் அறையில் விளக்கு ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்தது.

கூடவே எழுந்துவிட்ட மனைவியும் அவருமாக தொழுகை செய்வதற்காக சாலையைக் கடந்து செல்கையில் இளைய மகள் அறைக் கதவைத் திறந்தாள். அவளது தலைமுடி கலைந்து கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“இவரு ஒரு கண்ணுக்கு படுக்கல் லும்மா. விடியவிடிய இருமல். மேல் கையும் நோவென் டிய. இது பொல்லாத பரவிய காச்சலொண்டு போலீக்கு. உம்மாம் வாப்பாம் கவனமா இரீங்கோ. புள்ளயள காம்பாரவுக்கு அனுப்ப வாண. இப்ப எனத்தியன் செய்த?”

அவளுக்குத் திருமணமாகி இன்னும் ஆறு மாதங்கள்கூட ஆகவில்லை.

“இது எல்லாருக்கும் உள்ளதுதான். பயப்பட்டுத் தேவில்லை. ‘பரகா பாமீக்கே’ அதால் நல்லாய்ப்புசுங்கொ. பெனடோல் ரெண்டுரெண்டு குடுங்கோ. நாலஞ்சி பைனம் சுடுதண்ணி குடிக்கச்செல்லே லேசாகிய”- மனதை ஆறுதல் படுத்தும் மருத்துவ ஆலோசனை வேறு சொன்னார் ஸாலிநானா.

“பின்னால அன்ஸபிநானுட்டிலை புள்ளகுட்டி எல்லாருக்கும் காச்சலாம். ஊடு வாடாப் பெயத்து” இன்னும் கொஞ்சம் தைரியமூட்டும்

வகையில் உம்மாவின்வார்த்தைகள் அமைந் தன.

இடையிடையே இருமல் சத்தம் கேட் காமலில்லை.

தொழுது கோப்பி குடிக்கையில் வெளிச்சம் பரவிக்கொண்டிருந்தது. இன்று என்ன இடி விழும்போகிறதோ என்பதைத் தவிர கண் விழிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் வேறு யோசினைகள் எதுவுமில்லை.

“முக்கியமான அறிவித்தல்”

“எல்லோரையும்போல ஸாலிநானாவும் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டார். மஹல்லாய் பள்ளிவாசல் எப்பீக்கறில் விடுக்கும் அறிவித்தல் தான் அது.

“இன்று தனவந்தர்களின் உதவியோடு, பெரிய பள்ளிவாசலின் ஏற்பாட்டில் எல்லாக்குடும்பங்களுக்கும் உலருணவுப் பொதிகள் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. மஹல்லாய் பொறுப்புதாரிகள் மூலம் அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்”.

இனிப்பான செய்திதான்.

“அப்ப எங்களுக்கு மூனு பார்ஸல் கெட்கிய”- எல்லாம் மறந்த புளகாப் கிதம் பாத்தும் மாததாவுக்கு.

“மூனு பார்ஸல்லை முப்பது கெட்ச சாலும் வேலில்லேன். ம...சாப்பாடு ஏறங்கோனேன் மனுசனுக்கு”- ஸாலி நானா வெட்டிய பேசிய போது அவரது மனைவி பாத்தும்மாவின் முகம் மறு பக்கம் திரும்பியது.

“அடுத்த அறிவித்தல்...சுகாதா ரப்பகுதியி னரோடு ஊர் முக்கியஸ்தர்கள் கலந்துரை யாடியதைத் தொடர்ந்து . குடும்பத்துக்கு ஒருவர் பீஸிஆர் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப் பட்டுள்ளது. இதனை கிராமசேவகர் உள்ளிட்ட

ஒரு குழு முன்னெடுக்கும்”

இது தவிர்க்க முடியாத கசப்பான செய்தி.

“ இப்ப நீங்கதான் பொகவாகிய”

பாத்தும்மா தாத்தா அமைதியைக் கலைத்தாள்.

“அல்லாஹ் நாடின மாதிரிதான் எல்லாம் நடக்கிய. மருமக்கள்மார் ரெண்டு பேரும் நோயாளியாகிட்டாங்க. ஏன்ட ஓடல்ல தைரிய மீக்கி. நான் போறன்” உழைத்து வாழும் மனிதன் அல்லவா? அந்தத் தெம்புதான்.

வீட்டுக்குப் போய் கதவு தட்டியும் திறக்காதவர்கள் , பொது ஒழுங்கை ஏற்று வீட்டுக்கு ஒருவராகப் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

ஸாலி நானாவும் உடுப்புக்களை மாற்றித் தயாரானார். மகள்மாரும் மனைவியும் முகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு நின்றனர். பின்வீட்டு சூதார் நானாவும் தயாராகி வந்தார். இருவருமாக ஒன்றாக நடந்தனர்.

முன்னைய பரிசோதனைகளில் பொஸிடீவ் ஆனவர்களில் ஒரு சாரார் தனிமைப்படுத்தல் முகாமுக்குச் செல்ல தயாராகி வருவதாகச் சொல்லிச் சென்று அப்படியே காணாமல் போய் விட்டார்களாம். இம்முறை நிலையத்திற்கே பஸ்வந்து நிற்பதாக தகவல் வெளியாகி இருந்தது.

“ இந்தப் பைனமென்டா தப்பக் கெடக்கியல்ல. கிராம சேவகர் பொறுப்பு”- யார்யாரோ கதைத்தபடி சென்றனர். யாருக்கு நெகடில் என்று யாருக்கும் அக்கறை இல்லை. யார் யாருக்கு பொஸிடீவ் என்பதுதான் எல்லோருடைய எதிர்பார்ப்பும்.

பரீட்சைப் பெறுபேற்றுக்காகக் காத்துநிற்கும் பிள்ளைகளைப் போன்று தான் ஸாலிநானா வீட்டின் நிலை.

எதிர்பாராத முடிவு ஸாலிநானா வீட்டுக்குக் கிடைத்தபோது எல்லோரும் இடிந்து தான் போய்விட்டார்கள். இப்படி நடக்குமென்று ஸாலிநானாகூட எதிர்பார்க்கவில்லைதான்.

குருநாகலிலோ ஹம்பாந்தோட்டையிலோ சிலாபத்திலோ அமைக்கப்பட்டுள்ள தனிமைப் படுத்தல் முகாமுக்குப் போய் பதினான்கு நாட்கள் தங்கித்தான் ஆகவேண்டும்.

“ பாவம் மருமக்கள் உட்பட நின்னீங்குக் கொண்டு மூத்த மனிசன அனுப்பீக்கி”-

இப்படியெல்லாம் கதை பரவப் போகும் உள்வாயை யாரால்தான் தடுத்து மூடிவிட முடியும் எல்லாக் கவலைகளையும் பாத்தும்மா தாத்தா தானே சுமந்துகொள்வதைத்தவிர வேறுவழி இருக்கவில்லை. எது எப்படி அமைந்தபோதிலும் மருமகன் மாரின் காய்ச்சல் , தலையடி , இருமல் , செரும லெல்லாம் நிச்சயமாக இனிக் குறைந்துவிடும்.

(5 ஆம் பக்கத் தொடர்)

“ உங்கள் கணவர்களின் எலும்புகளை வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லுங்கள். இப்போது யார் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது கதை சொல்லிச் சொல்லி பாரம்பாரம் இறக்கியவன் கஹாண்கார் கதை கேட்டுக் கேட்டு பாரம் ஏற்றியவன் அஹாண்கார்” உணர்த்தலைவனின் பதில்கேட்டு மிகத்திருப்தி கொண்ட பெண்கள் இருவரும் கணவன் மார்களின் எலும்புகளுடன் வீடுதிரும்பினர். (அது சரி நீங்கள் கஹாண்காரா இல்லை அஹாண்காரா யோசித்துச் சொல்லுங்கள்)

படித்ததில் பிடித்தது
‘சொல்லாத கதைகள்’
எனும் நூலில்
ஒருநாடோடிக் கதை .

இருக்கா? ”

“அம்மா நான் உங்க கூட இருக்க வேணும்
அத விட வேலை ஒன்றும் பெரிய விடயமல்ல”
“தம்பி நீ வந்தது எனக்குச் சந்தோசம் தான்
இருந்தாலும் உன்ர எண்ணப்பாடு என்ன என
தெரியத்தான் கேட்டேன் தம்பி” . எனக் கூறி
அடுப்பங்கரைக்குச் சென்றதும் தந்தை வந்து
“தம்பி, அம்மா சும்மா ஏதாவது சொல்லுவா நீ
எங்கிருக்கோணுமோ இரு”

“சரிப்பா” என கூறியவனின் நினைவுகள்
அவனுடைய இளமைக்காலத்திற்கு செல்ல
அவன் கண்ணில் கண்ணீர் ஆறாய் பெருகியது.
சிறுவயது முதல் தந்தையும் தாயும் தங்களை

வளர்க்கப்பட்ட
கஸ்ரத்தை
நினைத்தான்.
காடுகளை

நிம்மதிப் பெருமூச்சு

பழமையும் பாரம்பரியமும் மூட
நம்பிக் கையும் மாறாத எழிலூர்க்
கிரா மத்தில் ஓரளவுக்குப் படித்த
தங்கம்மாவின் மகன் உயர்தரத்தில் பொறி
யியல் பிரிவில் உச்சசித்தி பெற்றுக் கொழும்புப்
பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து இஞ்சினியராகிக்
கொலசிப் கிடைத்ததால் லண்டன் சென்று
படித்து அங்கு சீரூவாக கடமையாற்றினான்.
அவன் தங்கம்மாவையும் தன் தகப்பனையும்
லண்டன் வரச் செசால்லிக் கேட்டும் இவர்கள்
தங்களின் ஊரில் கொண்ட பற்றால் செல்ல
மறுத்தார்கள். இப்படியாக இரண்டு வருடங்
கள் நகர்ந்தது

திடீரென்று ஒருநாள் அவன் எழிலூருக்கு
வந்தான். இவனின் செயலைக்கண்டு
ஏங்கிப்போன தங்கம்மா “ஏன்தம்பி இங்க
வந்தாய் உனக்கு ஏற்ற வேலை இங்க

வெட்டி விறகு விற்பதந்தையின் உடல் முழுதும்
இரத்தக் காயங்கள் அவனின் கண்முன்னால்
வந்து போயின. தாய் களனிகளில் வேலை
செய்து இன்றும் தசைப்பிடிப்பால் அவஸ்தைப்
படுவதையும் நினைத்தான். அவங்களினர
கஸ்ரம் என்னை வாழ வைக்கத்தானே!

ஏன் கடவுள் இப்படிப் பண்ணினான். என
நினைத்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்த
வனுக்கு அவன் நண்பன் மகேஸிடம் இருந்து
தொலைபேசி வந்ததும்

“ஹாய் மச்சி என்னடா செய்றாய்?”

“இருக்கிறன்டா”.

“என்ன குரல் டல்லா இருக்குது. அப்பா
அம்மாட்ட சொல்லீட்டியாய்?”

“இன்னும் இல்லைடா”

“ஏன் ? உடன சொல்லி விடு பிறகு

திடீரென்று ஏங்கிப் போவார்கள்”

“என்னால சொல்ல முடியல அவங்களை நினைக்க பயமாக இருக்கிறது.”

“ஓகே குழம்பாமல் சொல்லிடு”

“சரிடா பாஸ் கூப்பிடுறார் பாய் டா ” என கூறிப் போனை வைத்தான்.

மகேஸ் என்னுடன் லண்டனில் ஒன்றாய்ப் படித்து ஒன்றாய் வேலை செய்தவன் எனக்கு திடீரென வந்த காய்ச்சலும் அதனைத் தொடர்ந்து நான் பட்ட அவஸ்தையிலும் கூட இருந்து அனுபவித்தவன். காய்ச்சலுக்கு வைத்தியசாலைக்கு சென்றவனுக்கு மூளையில கட்டி இருக்குது குணப்படுத்தும் நிலை கடந்து விட்டது ஆனாலும் முயற்சிக்கின்றோம் என்ற வார்த்தையை கேட்டு இடிந்து போன உயிர் நண்பன் தொடர்ச்சியான வைத்திய நடவடிக்கைகளில் கூடவே இருந்தான் மகேஸ்

“மச்சி நான் சொல்றதை கேள் உன்ற விந்தணுக்கள் சேகரிக்க வேணும்டா”

“ஏன்டா தேவையில்லா வேலை”

“இல்ல மச்சி இன்றைக்கில்லாட்டாலும் பின்னாளில் உதவும்” எனக்கூறி என்னை சம்மதிக்க வைத்தவன். தொடர் ரீட் மென்றில் நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து என்னை ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தவன். இப்படியான என்ற நண்பன் சொல்லுறதை கேட்டு அம்மா அப்பாக்கு சொன்னா என்னாகும் என நினைத்து கலங்கிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு காலையில் சாப்பிட்ட சாப்பாடு இரத்த வார்த்தியாக வந்ததும் தாய் பதறினார். ஊரில் இருந்த சாதாரண வைத்தியரிடம் காட்டினார். வைத்தியர் நாடி பிடித்துப் பார்த்து “ஒன்றும் இல்லை இந்த மருந்தை போடுங்கள்”

எனக்கூறினதும் தாய் “கடவுளே என்ற பிள்ளையை காப்பாற்றி விட்டாய் வைரவா உனக்குத் தேங்காய் உடைக்கிறன்.” என்றதை கேட்டதும் இவனுள் இருந்த இயலாமையும் விரகதியும் வெறி கொண்டு சிரிக்க வைத்தது. ஆனாலும் தாய் பார்த்து விடுவார் என நினைத்துப் பேசாமலிருந்தான்.

“தம்பி ஏன் அமைதியாய் இருக்கிறாய்? பயந்திட்டியோ? உனக்கு ஒன்றும் இல்லை அப்பு பின்னேரம் சாமியாரிட்ட போய் வீயூதி போடச் சரியாகிடும்” .

“ஓகே அம்மா நான் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுக்கிறன்.” எனப்படுத்தவன் தாய் எழுப்பியும் எழுப்பவில்லை மீளாத்துயிலுக்கு ஆளாகி விட்டான்.

தாய் குழறினாள் கத்தினாள். தந்தை மயங்கி விட்டார். உறவினர்கள் நண்பர்கள் எல்லாரும் கூடினார்கள். அவனை அடக்கம் செய்ய ஏற்பாடுகள் நடந்தன. மாலை மூன்று மணியளவில் அவனது உடல் அக்கினி ராட்சசனின் பசிக்கு இரையானது. தாயும் தந்தையும் நடைப்பிணமானார்கள். அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் சாப்பாடு தண்ணீர் கொடுத்தார்கள் “அவனே பேயிட்டான் எங்களுக்குச் சாப்பாடுதான் இல்லாக்கூற” எனக் கத்தினாள். “செத்துப்போகப்போறேன்” எனக் கூறி கிணற்றுக்குள் குதித்துவிட்டான். அக்கம் பக்கத்தவர்கள் காப்பாற்றிவிட்டார்கள். இப்படியாக இரண்டு நாட்கள் இரண்டு யுகமாக நகர்ந்தன. தருணின் தொலைபேசி அடித்தது. பக்கத்து வீட்டுப்பிள்ளையை கூப்பிட்டு தம்பி “இதப்பார்ப்பா அண்ணாட போனுக்கு கோல் வருது மகேஸ் என்ற பெயரில் காட்டுது” எனக் கூறி ஆன்சர் பண்ணியவன் “தருண் எப்படி இருக்கிறாய்?” எனக் கேட்டதும் “அண்ணா

தருண் அண்ணா இறந்திட்டார் எந்த சலனமும் இன்றி அவன்ட அம்மாட்ட போனைக் கொடுங்கோ”

“அன்றி உங்களோட கதைக்க வேணுமாம் இந்தாங்கோ”

“ஹலோ அன்றி பதறாமல் நான் சொல்லுறதை கேளுங்கோ. அவனுக்கு மூளையில கட்டி வந்து குணப்படுத்த முடியாத நிலையில் தான் ஊருக்கே வந்தான்”.

“என்ன தம்பி சொல்லுறாய்?”

“ஆம் அன்றி நீங்கள் கவலைப்படுவீங்கள் எனச் சொல்லாமல் மறைத்தான். அன்றி நீங்கள் நினைத்தால் அவனை மீண்டும் பார்க்கலாம்.”

“என்னப்பா சொல்லுறாய்?”

“ஆம் அன்றி அவ்வளவு விந்தணுக்களை சேகரித்து வைத்திருக்கிறம். அது சுமக்க ஒரு தாய் ஒழுங்கு பண்ணினால் சரி அன்றி”

“தம்பி நீங்கள் பின்னேரம் கோல் எடுங்க நான் இவரிட்ட கதைச்சிட்டு சொல்லுறன்” எனச் சொன்னதிலேயே ஒருநம்பிக்கை தெளிவு புலனாகியது “அன்றி பாய்” என கட்ட பண்ணினான்.

தங்கம் எல்லாரிடமும் கேட்டாள். தெய்வக் குற்றமாகிடும் இதுக்கு ஆர் சம்மதிப்பார்? லண்டனுக்குப்போக என்ன செய்ய? என்று பல கேள்விக்கணைகள் அவளின் முன் தொடுக்கப்பட்டன. வேற வழியின்றி தோட்டத்தினுள் உட்கார்ந்திருந்தவளை

“அத்தை” என்ற குரல் சுயநினைவுக்கு கொண்டு வந்தது. அவளின் அண்ணணின் மகள் சுதா. தருணுக்கு மனைவியாக வந்திருக்க வேண்டியவள். அவளைப் பார்த்ததும் ஓவென அழுதாள் தங்கம்மா. “அன்றி எனக்கு எல்லாம் தெரியும். தருண் மச்சான் எனக்கு

எல்லாம் சொன்னவர் நீங்கள் கவலைப் படாதேங்கோ நான் தருணின் பிள்ளையை சுமப்பேன்”

“என்னம்மா சொல்லுறாய் உன்ர அப்பனுக்கு தெரிந்தால்?”

“அத்தை அப்பா சம்மதிச்சிட்டார் மகேசோடையும் கதைச்சிட்டன் உங்கட பால்போட கொப்பி தருங்கோ.”

“சரிஅம்மா அலுமாரிக்க எடு” எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு மகேசுக்கு கோல் பண்ணி எல்லாம் அனுப்பியிருக்கு நீங்கள் ஆயத்தங் களை செய்யுங்கோ என கூறினாள்.

மகேஸ் அலுவலகத்தில கதைச்சு எல்லா அலுவல்களையும் ஒழுங்கு பண்ணி இவர்களுக்கான ‘வீஸா’ ரிக்கற்’ எல்லாம் அனுப்பினான் இவர்களும் பயணமானார்கள். அங்கு போன தும் இரண்டு நாட்கள் எல்லா ரெஸ்ட்டும் செய்து விந்தணுவை சுதாவின் கருப்பையில் செலுத்தி னார்கள். சுதாவை எல்லாமாக இருந்து கவனித்த மகேஸ் ஒருகட்டத்தில் இவளை காதலிக்க ஆரம்பித்தான். தன் நண்பனின் குழந்தைக்கு அப்பாவாகவும் சுதாவுக்குக் கணவனாகவும் இருப்பதாக முடிவு எடுத்து சுதாவிடம் தெரி வித்தான். முதலில் தயங்கிய அவள் எதிர் காலத்தை நினைத்து சம்மதித்தாள். தங்கம்மா வுக்கு இருந்த கவலையும் சுதாவை பயன்படுத்தி விட்டோம் என்ற குற்ற உணர்வும் நீங்கிப் நிம்மதிப் பெரு மூச்சுவிட்டாள்.

சந்தாதாரர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்!

சிலரது சந்தாக்கள் முடிவுக்கு வருகின்றன. அவற்றைச் செலுத்தி மஞ்சரியின் தொடர் வருகைக்கு உதவுமாறு அன்போடு வேண்டுகின்றேன்.

வழக்கமாக அதிகாலைக்கான
'சுபஹூத்' தொழுகைக்கு அழைக்கும்
'அதான்'

ஒலிப்பதற்கு
முன்னதாகவே
எழுந்துவிடும் அலி
ஹஸரத் 'அதான்'
ஒலி கேட்டும்
தூக்கத்தை
விட்டும் எழாமல்
இருந்ததால்
"பாங்கு சொல்லி
யும் ஒழும்பாமப்
படுக்கிறீங்களே.
ஒழும்புங்க..
ஒழும்புங்க.." **உருக்குத்தான் உபதேசம்...**
என்று அலி ஹஸ
ரத்தின் மனைவி
தனது வலக்கை
யினால் அலி
ஹஸரத்தின் கால்
களைப் பிடித்து
உசுப்பினாள்
வழமைக்கு
மாறாக அலி ஹஸ
ரத் வலதுபுறமாக
திரும்பிப் படுத்துக்
கொண்டார்.
வெள்ளிக் கிழ
மைகளில் அதி
காலை நான்கு
மணிக்கே
எழுந்து
அன்றைய
'ஜீம்ஆ' பிரசங்
கத்தைத் தயார்

பண்ணி ஓத்திகை பார்க்கும் அலி ஹஸரத் நேற்று இரவு பதினொரு மணிவரை ஏதோ தகவலைத் தேடித் தேடி அவரது 'ஸ்மார்ட்' 'போனை' நோண்டிக் கொண்டிருந்துவிட்டு படுக்கைக்குப் போகும் போதே நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டி விட்டிருந்தது.

திரை எனழுந்த அலிஹஸரத் பத்துலக்கி. முகம் கழுவி வெள்ளை லுங்கியை அணிந்து. வெள்ளை நிற நீண்ட அங்கியையும் அணிந்து கொண்டு 'சுபஹூத்' தொழுகையை 'இமாம்' ஆக நின்று நடத்தப் புறப்பட்டார்.

"போன மாசம் தண்ணிக் கட்டணத்தக் கூட்டினத்தோட தண்ணி பில்லுக்கும் கரண்ட் பில்லுக்கும் ஏழாயிரம் ரூபா வேணும்.. மாத மொண்டுக்கு ஒங்களுக்கு சம்பளமாத்றற முப்பதாயிரம் ரூபா இப்ப என்னத்துக்கு காணும். மாதத்தில நீங்க செய்யிற ரண்டு கொத்பாக்கும் மூவாயிரம் ரூபா தாராங்க இந்தக் காசி இந்தக்காலம் என்னத்துக்கு காணும். பள்ளித் தலைவருக்கிடையும். மத்த மரைக்கா மார்களுக்குக்கிடையும் செல்லி சம்பளத்தக் கூட்டிக் கேளுங்களன்"

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கூட அலி ஹஸரத்திடம் அவரின் மனைவி இப்படி வேண்டிப் பார்த்தாள்.

"நாம செய்யற கடமைக்கி கூலி அல்லாதான் தரவேணும் புள்ள.. அல்லாவுக்காகத்தான் இந்தக் கடமைய நான் செய்யறன்"

வழக்கம் போல மறுத்துரைத்த அலி ஹஸரத் தனது கிராமத்தின் பள்ளிவாசல் மீதும். தனது கடமை மீதும் அபார மதிப்பு வைத்திருந்தார்.

அவசர அவசரமாக பள்ளிவாசல் வளாகத் துக்குள் நுழைந்தபோது காலியில் இருந்து அழைத்துவரப்பட்ட ஃபாரிஸ் நானாவின்

தலைமையிலான சமையல் குழு பகல் 'கந்தா ரிக்கான சமையல் வேலைகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அலி ஹஸரத்தின் கிராமத்து 'ஜீம்ஆப்' பள்ளிவாசல் புளரமைப்புச் செய்யப்பட்டு இன்றைய 'ஜீம்ஆப்' தொழுகைக்கு முன்னர் நெய்ச்சோறு பகிர்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்ததால் வழக்கமாக அதிகாலை 'சுபஹூத்' தொழுகைக்காக வரும் இரண்டு வரிசைகளில் அடங்கும் தொழுகையாளிகள் இன்று சிறுவர் உட்படபத்துவரிசைகளாக அதிகரித்திருந்ததைக் கண்டதும் ஆச்சரியம் கலந்த ஒரு மகிழ்ச்சி அலி ஹஸரத்தைத் தழுவிக்கொண்டது.

'சுபஹூத்' தொழுகை முடிந்ததும் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட பள்ளிவாயிலின் அழகு. நேற்று இரவுதான் பதித்து முடிக்கப்பட்ட தரை ஓடுகளின் மீது மேல் மாடி உட்பட எங்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த மின்குமிழ்களின் ஒளிபட்டு பளபளக்கும் அழகு. 'ஜீம்ஆப்' பிரசங்கம் செய்வதற்காகப் புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருந்த 'மிம்பர்' எனும் மேடை. அதில் அமைந்திருந்த அரபுமொழி எழுத்தணிக் கலையின் அழகு என்பவற்றை இரசித்துக் கொண்டிருந்தனர் தொழுகைக்கு வந்த சிலர்.

பள்ளிவாசலை புனர்நிர்மாணம் செய்யும் போது அதைப் பார்த்துப் பார்த்து இரசித்த அலிஹஸரத் இன்று அதை இரசிக்கும் நிலையில் இருக்கவில்லை. மாறாக அவர் தனது 'ஸ்மார்ட் ஃபோனில்' ஏதும் குறுந்தகவல் வருகின்றதாவென அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பச்சை தென்னோலை துண்டுகள் இரண்டை இணைத்து வேயுந்த தட்டத்தினுள் ஆறு பேர் சாப்பிடப்போதுமான சோறு. கறிகளை இட் 'கிருகூச் சோறு' பொட்டலங்களை காலை

பத்து மணிக்கெல்லாம் பங்கிடத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

பெயர். வீட்டு விபரங்கள் பட்டியல் போடப் பட்டிருந்ததன் பிரகாரம் கிராமத்துக் குடும்பங்களுக்குச் சோற்றுக் கிடுகுகள் விரியோகம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. வெள்ளிக்கிழமை 'ஜீம்ஆத்' தொழுகைக்கு முதல் நடைபெறும் 'ஜீம்ஆ' பிரசங்கம் பகல் பன்னிரண்டரை மணிக்கெல்லாம் ஆரம்பித்துவிடும். அதற்கு முன்னர் சோற்றுக் கிடுகுகளைப் பங்கிட்டு முடிக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் பள்ளிவாசல் நிருவாகத்தினரும் அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டவர்களும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

கிராமத்தில் எங்கு அநியாயம் நடந்தாலும் அதை எப்போதும் சகித்துக்கொள்ளாத சகீது இளைக்க இளைக்க பள்ளிவாசல் எல்லைக்குள் நின்ற அலி ஹஸரத்தை நோக்கி ஓடி வந்து "என்ன ஹஸரத், ஒரு சோத்துக் கிடுகை ஆறு பேர் திங்கலாம். ஒரு ஊட்டுக்கு ஒரு சோத்துக் கிடுகப் பங்கிட்டுக்குள்ள நிருவாகத்தில் இரக்கிரமரைக்கார்மாரில கொஞ்சப் பேருக்கு மட்டும் நாலு நாலு சோத்துக் கிடுக அனுப்புறாங்க. ? அப்ப என்ன அவங்கட ஊடு ஒவ்வொண்டுடையும் இருபத்தினாலு பேரா இரக்காங்க ?" ரையான்டியாகக் கேட்டு நியாயம் பேசினான்.

"ஏய். சகீது.. ஒண்டும் பேசாம அல்லாவுக்காக சபூர்செய்.. நம்மட ஊர்ப் பள்ளிவாசல் விஷயமெல்லவா" என்று சொல்லிச் சகீதை பொறுமை காக்கச் செய்தார் அலி ஹஸரத்.

பகல்பன்னிரண்டரை மணியாகும்போதே புனரமைப்புச் செய்யப்பட்ட பள்ளிவாசலின் முதற் 'குத்பா' பிரசங்கத்தை நிகழ்த்துவதற்காக வெளியூர் ஹஸரத் 'மிம்பரில் ஏறிக்கொண்டி

ருந்தார்.

கடந்த முப்பது வருடங்களாக ஊந்து நேரத் தொழுகையை 'இமாம்'ஆக நின்று நடாத்தி, அதிகமான வெள்ளிக்கிழமை 'ஜீம்ஆ'ப் பிரசங்கங்களையும் நிகழ்த்திய தன்னால், புனரமைப்புச் செய்யப்பட்ட பள்ளிவாசலில் முதற் 'குத்பா' பிரசங்கத்தை நிகழ்த்த முடியாமற் போயிற்றே என்ற கவலையில் தொழுகைக்காகக் கூடியிருந்த மக்களோடு தானும் ஒருவராக முன் வரிசையில் அமர்ந்து அலி ஹஸரத் 'குத்பா' பிரசங்கத்தைக் காது தாழ்த்திக் கேட்கத் தயாரானார். ஆனாலும், அலி ஹஸரத்தின் அண்மைக்கால சில நினைவுகள் அவை பாயத் தொடங்கின.

பள்ளிவாயல் புனரமைப்பு என்று புதிய நிருவாக சபை முடிவு செய்த போதே அலி ஹஸரத்திடம் "என்ன ஹஸரத்.. பள்ளி நல்லாத்தானே இரக்கி.. பள்ளிவாசல் நிருவாகம் மாறக்குள்ள பள்ளிவாசலையும் ஒட்சி ஒட்சி கட்டோணும். இதெல்லாம் எங்கூட பணந் தானே.. அஞ்சி நேரத் தொழுகைக்கே நாலு, அஞ்சி சவ்புக்கு மேல் ஆக்களக் காண ஏலா பள்ளிவாசல் பெருப்பிச்சி என்ன செய்யிற ஹஸரத்." பலரும் இப்படிக் கேட்கத் தொடங்கினர்.

"ஹஸரத் பள்ளியில இப்ப இரக்கிற கதவு, கதவு நெல எல்லாம் அஞ்சி வருஷத்துக்குள்ள போட்டதுதானே. அதுகும் தெறமான முதிரை மரத்துப் பலகையால. அப்படி இரக்கத் தக்கண பெரிய பெரிய விலையில் காசக் செலவழிச்சி அதையெல்லாம் மாத்தோணுமா ஹஸரத். ? அதுகளயே வெச்சி கட்டினா என்ன. ? மக்கள்ள காசு எவ்வா ?" இப்படியெல்லாம் குறைபட்டவர்களுக்கெல்லாம் புத்திமதி சொல்லி அவர்களிடமிருந்து பணம் சேர்த்து பள்ளிவாசலைப்

புனர்நிர்மானம் செய்ய உதவிய அலி ஹஸரத் புளரமைப்புச் செய்யப்பட்ட பள்ளிவாசலில் முதற் 'குத்பா' பிரசங்கத்தை நிகழ்த்த ஆசையோடு இருந்தாராயினும் பள்ளிவாசல் நிருவாகத்தில் இருந்த ஒரு சிலரின் தீர்மானத்தால் அந்த ஆசை நிராசையாகிய நிலையில் தலைகுனிந்து வெளியூர் ஹஸரத்தின் 'குத்பா' பிரசங்கத்தை கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

மற்றவர்களின் உரிமையை மதித்து நடத்தல், சகோதரத்துவம், பதவி ஆசை, பண ஆசை, விட்டுக்கொடுத்தல் என்பவற்றினைப் பற்றிக் கவர்ச்சிகரமாக தனது 'குத்பா' பிரசங்கத்தில் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார் வெளியூர் ஹஸரத்.

"அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் ஹஸரத், நான் அலி ஹஸரத், புளரமைப்புச் செய்யப்பட்ட எங்கட உள் 'ஜீம்ஆப்' பள்ளியில் முதலாவது 'ஜீம்ஆப்' பிரசங்கத்த நிகழ்த்துதலுக்கு ஓங்கள கூப்பிட்டிருக்காங்க. இந்தப் பள்ளியில் நான் கடந்த முப்பது வருஷமாக 'கதீப்' ஆக இருந்து தொழுவிக் கிறன். 'ஜீம்ஆப்' பிரசங்கமும் நடத்திறன். அதனால் நான் தான் முதல் 'குத்பா' பிரசங்கத்தை செய்ய வேணும் என்று ஆசைப் படுறன். பள்ளி நிருவாகத்த நடத்திற மரைக்கா மாறில் கொஞ்சப் பேர்தான் ஓங்கள கூப்பிடுறதுக்கு விரும்பினாங்க, ஏதோ ஒரு காரணத்தச் சொல்லி நீங்க வராம விடுங்க ஹஸரத்.. என்ட ஆசைய நெறவேத்திறதுக்கு உதவி செய்யுங்க ஹஸரத்.." இப்படி பேசி 'வொய்ஸ் கட' ஒன்று அனுப்பினதானே என்னவோ பள்ளிவாசலின் நிரந்தர 'கதீப்' ஆகவிருந்த அலி ஹஸரத்தை நேருக்கு நேர் பார்க்காமல் 'குத்பா' பிரசங்கமும், 'ஜீம்ஆப்' தொழுகையும் முடிந்தவுடனேயே அவசர அவசரமாக சிலருக்கு மாத்திரம் கைகளோடு கைகளைக் கோர்த்து 'சலாம்' சொல்லிவிட்டு பள்ளிவாசல் நம்பிக்கையாளர்

சபை தலைவரோடு பள்ளிவாசலில் பிரசங்கம் நடாத்தும் மேடையாகிய 'மிம்பர்க்கு அருகில் அமைந்திருந்த அறைக்குள் நுழைந்தார் வெளியூர் ஹஸரத்.

இளம் மஞ்சள் பணத்தாள்கள் மூன்று அடங்கிய கடித உறையை நம்பிக்கையாளர் சபைத் தலைவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட வெளியூர் ஹஸரத், தான் அணிந்திருந்த நீண்ட அங்கியின் பொக்கெட்டுக்குள் அதை நுழைத்த வண்ணம் தனது 'கார்' வண்டியை நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தார். சோற்றுக் கிடுகு இரண்டை எடுத்துக்கொண்டு அவரது வாகனத்தில் வைப்பதற்காக விரைந்து கொண்டிருந்தார் பள்ளிவாசல் நம்பிக்கையாளர் சபைத் தலைவருக்கு மிகவும் வேண்டப்பட்ட மரைக்கார் ஒருவர்.

'மாதமொன்றுக்கு ஓங்களுக்கு சம்பளமாத் தாற முப்பதாயிரம் ரூபா இப்ப என்னத்துக்கு காணும்.. சம்பளத்த கூட்டிக் கேளுங்களன்.' அலி ஹஸரத்தின் மனைவி அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தைகள் அலி ஹஸரத்தின் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டுக்கொண்டிருந்தன.

"ஒரே கோப்பையில் இருவரும் சேர்ந்து குடிக்காதீர்கள். சேர்ந்தாடு, பாடு-கூத்தாடு ஆனால் தனியாக இருக்கக் கற்றுக்கொள். மனதை அடுத்தவருக்காகச் சமர்ப்பணம் செய். ஆனால் மற்றொருவர் அணைப்பில் இருக்காதே. ஏனெனில் வாழ்க்கையின் பிடியில் உன் இருதயம் அடங்கிவிடுகிறது. இருவரும் சேர்ந்து நின்று கொள்ளுங்கள். ஆனால் மிக நெருக்கமாக நிற்கக் கூடாது. ஏனெனில் கோயில் தூண்கள் தனித்தனியாகவே நிற்கின்றன."

அர்த்தநாரீஸ்வரர் நாவலிலிருந்து

புலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழையும் வரையும் செல்லத்திற்கு கோபம் அடங்கவில்லை. கோடிக்குள் கட்டப்பட்டிருந்த ஆடு பலத்த சத்தமாகக் கத்தியது.

“உனக்கு மட்டுமே... பசி.. எல்லாருக்குந்தான்.... உன்னையும் வித்துத் துலைச்சிட்டால்...?”

எரிச்சலும் ஏக்கமுமாக அவள் முணுமுணுத்தாள்.

காலையில் நடந்த அந்தச் சம்பவக்கொதிப்பில் நித்தியமாய் வழக்கமாய் செய்கிற சில அன்றாட கைங்கரியங்கள் நிறைவேற்றப்படாமல் நிற்பது கொட்டிலின் முற்றத்தில் கிடக்கும்

ஒரு பகற்பொழுது

குப்பைக் கூளங்களிலும் கவிழ்ந்து கிடக்கும் வெற்றுக் குடத்திலும் கோடிக்குள் நின்று கத்தும் ஆட்டின் கதறலிலும் தெரிகிறது

கோடிக்குள் சென்ற ஆட்டனை அவிழ்த்து சபாபதியாரின் பின் காணிக்குள் கட்டுவதற்கு அவள் போகும் போதுதான் மார்க்கண்டு வந்து ஆடாய்க் கத்திய அந்த சமாச்சாரம் நிகழ்ந்தது.

அவரது காட்டுக் கத்தலின் துக்கத்திற்கு ஆட்பட்டு அவற்றினைச் சமாளிக்கும் வன்மை

சிறிதும் அற்றவராய் அந்த வன்மையை ஒருபோதும் சுவீகரிக்கும் நோக்க மற்று.... வழமைபோல் தனது மனையாளே இதற்கும் மறுமொழி பகரட்டுமென்று மெளனியாகக் கப்போடு சாய்ந்து வானப் பெருவெளியில் பகல் நட சத்திரம் தேடிக் கொண்டு இருந்த மாணிக்கத்தை கடைக்கார மார்க்கண்டு மிக மிக நையாண்டியாக ஏசினார்.

“சாமான் வாங்கவெண்டால் பெடியனை பெட்டியளோடை அனுப்பிப் போடுவியள்... வாங்கின காசு தரத்தான் நாங்கள் வீட்டுக்கு நடையாய் நடக்க வேணும் என்ன? கடனுக்கு சாமான் வாங்கி சாப்பிடுறதை விட பட்டினி கிடக்கலாம்.... உந்தக் காசுக்கு எத்தனை நாள் நடந்திருப்பன்.... உங்களுக்கு வெக்கம், மானம், ரோசம் ஏதேனும் இருக்கே...

மார்க்கண்டுவின் ஏச்சில் புதைபுண்டு கிடக்கும் அர்த்தங்கள் மிக மிகக் கேவலமானவை.

அந்த வார்த்தைப் பிரயோகங்களின் தொடர்ச்சி மிகவும் அசிங்கமானவையாகவே வெளிவரும் என்பது எல்லாருக்குத் தெரியும்.

தனது வார்த்தைகளை நம்பியேதான் கடை நடத்துவதாக அவரே பலருக்குக் கூறியு மிருக்கிறார்.

கோடிக்குள் நின்ற செல்லத்தின் காதுகளில் மார்க்கண்டுவின் வார்த்தைகள் விழவே செய்தன.

“மாணிக்கா... காசு தர முடியாவிட்டால் சொல்லு?”

அவர் வார்த்தைகள் இறுகி வந்தன...!

மாணிக்கத்தின் மெளனம் அவரை உருக் கொள்ள வைத்தது பலத்த சத்தமாய் அவர் கத்தினார். இறுதியில் தனது கடனுக்குத் தான் கேட்ட கேள்விகள் போதும் என்கிற முடிவுடன்

அவர் நடந்தார்.

அவரது கேள்வி எல்லாவற்றையும் செவி மடுத்துக் கூனிக் குறுகி மானமிழுந்து விட்டது போன்ற நிலையாய் கோடிக்குள் சிலையாக நின்ற செல்லத்திற்கு அவர் போன பின்பும் முன்னுக்கு வர மனமில்லாதிருந்தது.

சாமான் வாங்கிய காசு அறுபத்தி நாலு ரூபா எண்பத்திலுன்று சத்திற்காக அவர் கேட்ட அந்தக் கேள்விகள்? தான் போன வேலையை மறந்து அது மரத்துப் போய்விட நெடுநேரம் கழித்து அவள் முன்னுக்கு வந்தாள்.

மாணிக்கம் கப்போடு சாய்ந்து அதே வானத் தின் நட்சத்திரத் தேடல் முயற்சியில் சலனமற்று எதுவித அசைவுமிக்றி இருந்தான்.

அவளுக்கு எல்லாக் கோபமும் ஒன்றாய்ச் சங்கமித்து அடி வயிற்றின் புகைச்சலாய் மாற அழுகையும் ஆத்திரமும் பின்னிப் பிணைய மாணிக்கத்தின் மேல் பாய்ந்தான்.

“கேட்டியளே அவன் என்னைக் கேட்ட கேள்வியினை உங்களுக்கு ரோசம் இருக்கோ, மானமிருக்கோ, என்டெல்லாம் கேட்டானே, அதுக்காகவாவது ஏதேனும் சொன்னியளே? ஆ.... நான் என்ன செய்யிறது, உங்கடை ஜஞ்சுரூபா சம்பளத்திலை ஜஞ்சு பேரை.... ஒரு நாளைக்கு தாக்காட்டிறது என்றால் கடன் வாங்கத்தானே வேணும்.... என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறியள்?

அவள் பொருமி அழுதாள். ஐந்து உறுப்பி னர்களைக் கொண்ட அந்தக் குடும்பத்தை மூடியுள்ள பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் நாட்டின் சகலவிதமான பின் தங்கிய வறிய குடும்பங்களில் குவிந்துள்ள பிரச்சினை களுக்குக் குறைந்ததல்ல.

அவன் அந்த வீட்டின் ‘வேலையாள’ என்று

குறிப்பிட்டுள்ள கூப்பன் புத்தகத்துக்குரியவன். தனது விபரமறிந்த காலந்தொட்டு உழைக்கவே செய்கிறான். பிர்ச்சினைகள்... தீர்ப்பாடிலை.

அவனும் அவளும் இணைந்ததற்குப் பிற்பாடு எத்தனையோ சமாச்சாரங்கள் அவனது வாழ்க்கையிலும் நாட்டிலும் நிகழ்ந்துவிட்டன.

ஒன்றையொன்று மிகுசியதால் கஷ்ட நிஸ்ரோங்கள்.

அவர்களுடைய மூத்த பையன் 'குழந்தைக் கூப்பனாக இருந்தது முதல்...இன்று... கடைசிப் பையன் குழந்தைக் கூப்பனிவிருந்து 'பிள்ளைக் கூப்பனாக மாறியது வரையில் அவர்களது பங்கீட்டு அரிசி தொடக்கம் சீனி, மா, மிளகாய், மல்லி, ரேசன் மட்டை, பாண்மட்டை என்ற எவ்வளவோ மாற்றங்கள் அவர்களுக்கு மட்டு மல்ல அவளைப் போன்றதும் அவனைப் போன்றதும் அவளது பிள்ளைகளைப் போன்றதமான வேலையாள் சாதாரணம் பிள்ளை குழந்தை என்று கூப்பன்களை வைத்திருக்கும் அன்றன்றாடு உழைத்து வயிற்றுக்குள் போடும் மக்களின் வாழ்க்கை யிலும் கஷ்டங்கள்தான்.

இதெல்லாம் தெரிந்திருந்தும் அவள் அவள் மீது சீறினாள். தனது இதயத்தின் வேக்காட்டை அவன் மீது கொட்டினாள்.

அவன் ஒரு பொறுமைசாலி தனது 'மனிசியின் கோபத்தில் உள்ள நியாய அநியாயங்களைப் புற்றி பகுத்துப் பாரப்பதைவிட எழுந்து வெளியில் போய் விடுவது நல்லதென்ற முடிவோடு அவன் எழுந்து நடந்தான்.

அவள் முற்றத்தைக் கூட்டவேண்டுமென்றோ... ஆட்டை அவிழ்த்துக் கட்டவேண்டுமென்றோ யோசிக்காது அழுதுகொண்டு நின்றாள்.

அந்தக் கிழமை எடுத்த கூப்பனரிசி

இரண்டாம்நாளே முடிந்துவிட பக்கத்து வீட்டில் ஒரு பேணி அரிசி கடன் வாங்கிக்காச்சிய கஞ்சியைக் குடித்துவிட்டுப் போங்கோ என்று கணவனை அழைக்கும் மனோநிலையைற்றவளாய் நின்றாள்.

கஞ்சியைச் குடித்துவிட்டு பிள்ளைகள் மூன்றும் பள்ளிக்கூடம் போய் விட்டார்கள். அவன் நின்றிருந்தாலும் கஞ்சி காணாது என்பது அவளுக்கும் புரியும். ஆனாலும் வழமையாக கேட்பது போல் கேட்க அவனும் தனக்குப் பசித்தபோதும் இருப்பது தனது இரத்தங்களுக்கும் போதாது என்பதை உணர்ந்து "எனக்கு வேண்டாம் பசிக்கேலை" என்று சொல்லிவிட்டு வேலைக்குப் போவதில் ஒரு திருப்தியை இருவரும் பகிர்ந்து கொள்வது வழக்கம். அது தவறி விட்டது.

இப்போது அவளின் கோபம் மார்க்கண்டுவிண் மீது தான் மாறியது... காதுகளில் கிடந்த தோடுகளைக் கழற்றிக் கொண்டுபோய் கடையில் விற்று மார்க்கண்டுவிண் முகத்தில் காசை விட்டெறிந்து விட்டு அவள் திரும்பியிருந்தாள்.

ஆடு மீண்டும் கத்தியதும் அவள் ஆட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு போய் பின் வளவுக்குள் கட்டினாள்.

அந்த வாய் பேசாத சீவன் மீது அவளுக்குப் பரிதாபம் பீறிட்டது... பசிபின் கொடுமை அவளுக்குப் புரியும்.

"நீ... நிக்க வேண்டிய இடத்திலை நிக்க வேணும்... புண்ணாக்கு வாங்கி வைக்க எங்களாலை முடியாது. எங்கை மரங்களினை பச்சையிருக்கு.... உன்னை விக்கத்தான் வேணும்... அவன் தம்பிராசா அறாவிலை யெல்லே கேட்கிறான்."

* இனி அறாவிலை எண்டாலும்

விற்கத்தான் வேணும் உன்ர பரிதாபத்துக் காகவும் என்ற வாழ்மாயத்துக் காகவும்தான்.... இப் ப தோட் டை அறாவிலைக் கு விக் கேல்லையே..."

அவள் தனது ஆட்டுடன் தன்பாட்டில் பேசிக்கொண்டு நின்றாள்.

அவளுக்கும் வயிறு புகைந்து கருகியது தேத்தண்ணியாவது வைச்சுக் குடிக்கலா மெண்டால் சீனி...?

மாணிக்கம் வெளியில் போன பிற்பாடு அவள் தோடுகளைக் கழற்றிக்கொண்டு நகைக் கடைக்குப் போன போது சில திட்டங்களோடுதான் போனாள். நல்ல விலைக்கு விற்றால் மார்க்கண்டுவின்றை காசு குடுத்து மிச்சக் காசுக்கு இரண்டு கொத்தரிசியும்....சீனி, தேயிலையும் வாங்க வேண்டுமென்பதுதான்... அது.தோட்டை அறுபத்தைந்து ரூபாவிற்கே விற்கமுடிந்தது. திட்டங்கள் தவிடுபொடியாகி மார்க்கண்டுவின் 'பிசகு' தீர்ந்து அவள் திரும்பி விட்டாள். இப்போது அவள் முந்தானையில் பதினேழு சதங்கள் மட்டும்... பகற்பாடு... இரவுப்பாடு... அவளுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது... ஜயோ இந்த நிலமையன் மாறாதா...?

பஸ்சுக்குக் கட்டணம் உயர்த்தியதால் நடந்து போக தொடங்கியவர்களில் அவளும் ஒருத்தி. நடந்து வந்த களையும் மனக்கஷ்டங்களும் அவளுக்குக் கண்களில் ஒரு வித மயக்கமாக வந்தது.

விளக்குமாறை எடுத்து ஒரு வேகத்தோடு முற்றத்தை பெருக்கி விட்டு மாணிக்கம் சாய்ந்திருக்கும் கப்போடு சாய்ந்து கொண்டாள் செல்லம்.

அவளுக்கு இப்போது தன் கணவனின் மீது அனுதாபமும் எல்லையற்ற பாசமும்

பிறந்தது.

"அது ஒரு வல்ல சீவன் எண்டபடியால் இப்படிப் பேசியும் பேசாமல் இருக்குது. பாவம் அந்தாளும் என்ன செய்யிறது"

கப்ப மூலையோடு கிடந்த கடகத்துள் இருந்து அடைக்கோழி கத்தியது.

"இது சனியன்" என்று அதைத் தூக்கி வெளியில் எறிந்தாள் செல்லம்.

அது இட்ட முட்டைகள் இரண்டுந்தான் இன்று தனது பிள்ளைகளின் மதிய உணவுக்கான ஒரு இறாத்தல் பாண் வாங்க உதவியது. இது அதன் மீது பரிவை ஏற்படுத்தினாலும் இன்னும் சில நாட்கள் அந்தக் கோழி முட்டையிட மாட்டாது என்னும் போது ஒரு சுயநலம் கலந்த வெறுப்பு கோழியை விரட்ட உதவியது.

செவ்வாய்.... வியாழன்... சனி ஆகிய தினங்களில் அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு இறாத்தல் பாண் கிடைக்கிறது காலையில் பாணை வாங்கிவந்து வைத்துவிட்டு கஞ்சியையே குடித்து விட்டு அவளது பிள்ளைகள் பள்ளிக்குச் சென்றிருந்தார்கள்.

முதலாம். மூன்றாம். ஜந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் அவளது மூர்த்தி.... மல்லிகா.... கீர்த்தி.... என்கின்ற அந்தச் செல்வங்கள் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வந்து விடுவார்கள். மூன்று பேருக்கும் ஒரு இறாத்தல் பாண் அது போதாவிட்டாலும் கீர்த்தி மூர்த்தவன் தன் பங்கில் விட்டுக் கொடுத்து மற்றவர்களைச் சமாளிப்பான். அது செல்லத்திற்குப் புரியும். ஒன்பது வயது நிரம் பிய அந்தப் பச்சையுள்ளத்திற்கு தமது தாய் தந்தையரின் கவலைகள் புரியாவிட்டாலும் சகோதர வாஞ்சை இருக்கவே செய்தது. அவனை ஜந்தாம் வகுப்போடு நிறுத்தி தகப்பனாரோடு

வேலைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று நினைப்பாள். ஆனால் வகுப்பில் அவனது கெட்டிக்காரத்தனத்தை யோசிக்கும் போது மனம் மறுக்கும்.

மாணிக்கம் கூட மகனைத் தொடர்ந்து படிக்க வைக்க வேண்டும் என்று கூறுவான்.

மாணிக்கம் மிகவும் மெலிந்து விட்டான். காலையிலும் மத்தியானத்திலும் சாப்பிடாமல் ஒரு நேரத் தீனியோடு உழைப்பதென்றால் ஏன் அவள் காணும் அவர்களைப் போன்று ஒவ்வொரு மனிதரிலும் மெலிவு தெரியவே செய்கிறது. அவள் பருத்தித் துறைக்குப் போகும்போது வியாபாரி மூலையில் ஒரு புது வீட்டின் கோப்பிசத்தின் மேல் சிலாகை அடித்துக் கொண்டிருக்கும் தனது கணவனை அவள் கண்டாள். சுட்டியலை உயர்த்தி ஆணியை அடிக்கும்போது அவனது விலா எலும்புகள் அவளுக்குத் தெரிந்தன. அவளுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது.

முதல் நாளும் அதற்கு முதல் நாளும் மாணிக்கம் வேலைக்குப் போகவில்லை. அவனுடைய மேஸ்திரியருக்கு ஏதோ ஒரு அவசர தேவையிருந்ததால் அவர் இரண்டு நாள் வேலைக்குப் போகவில்லை. எனவே இவனுக்கும் வேலையிருக்கவில்லை. முதல் நாளுக்கு முதல் நாளிரவு அவனுக்கு பச்சை மாவில் தோசை சுட்டு அவள் கொடுத்திருந்தாள்.

முதல் நாளிரவு அன்னலட்சுமியிடம் ஒரு பேணி மா கடன் வாங்கிக் கொஞ்சமாகக் கீரை போட்டு புட்டவித்துக் கொடுத்திருந்தாள். இப்படியான நொய்த சாப்பாடுகள் உழைக்கின்ற உடம்புகளுக்கு எந்த அளவுக்குப் போகும்?

மாணிக்கத்தை நினைக்க அவளுக்கு அழகை வந்தது.

“இண்டைக்காவது அந்தாளுக்கு சோறு குடுக்கலாமெண்டால் அவன் கடைக்காரர் பாழ்படுவான் அறா விலைக்கல்லோ தோட்டை எடுத்தான்.”

நகைக் கடை மூலையில் ஒட்டப்படடிருந்த அந்த நோட்டீசின் வாசகம் அவளுக்கு இப்போது மிகவும் புரிந்தது.

“மாறி மாறி ஆண்டாலும் ஏழையுள் வாழ்வு கண்ணீரிலே”

இதைத்தானே செல்லையாவும் கூறினான். செல்லையா என்கின்ற அவளுடைய கணவனின் தம்பி கூறும் அந்த நல்ல நிலைமையை ஆக்கக்கூடிய அரசு விரைவில் வரவேண்டுமென்று அவள் மானசீகமாக விரும்பினாள்.

விலைவாசிகள் ஏறாத பொருட்களுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்படாத உயர்வு தாழ்வு இல்லாத அந்த அரசை அமைக்க எல்லோரும் ஒத்துழைக்கக் கூடாதா என்று அவள் மனதுள் முனகினாள்.

வள்ளியாச்சி கூட அவளிடந்தான் சாவதற்குள் இந்த நிலையைக் கண்டு சாக வேணுமென்று விரும்புவதாகக் கூறியிருக்கிறாள்.

கிழவியான அந்த மனுசியின் ஆர்வத்தை செல்லையா பல தடவைகள் பாராட்டியிருக்கிறாள்.

“மச்சாளும்... அண்ணையும் தான்... இன்னும் பயந்து சாகுதிகள்” என்று அவள் நளிணமாக அவளைப் பகிடி பண்ணுவான்.

அயலெங்கும் ‘அரிசி’ ‘சீனி’ ‘மா’ என்ற கடன் இந்த நேரத்தில் தனது மனக்கொதிப்பைக் கூறும் செல்லையா “ஒளிமயமான எதிர்காலம்” பற்றிய நம்பிக்கைக் கனவுகளில் செலவிடுவதில் அவள் தனது பசியையும் தனது கணவனின் பசியையும் கணநேரம் மறந்திருந்தாள்.

அடுப்படியுள் ஏதோ இடறும் ஒலி கேட்டது.

விளக்குமாற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு பாய்ந்தாள் செல்லம்.

வரிச்சுப் பிடித்திருந்த மட்டையிடுக்குக் குள்ளால் ஒரு நாய் மதியத்துக்குப் பிள்ளைகளுக்கென்று வைத்திருந்த பாணைக் கவ்வியபடி பாய்ந்தது. ஒரு கணம் அவளுக்குத் தலை சுற்றியது.

ஜயோ கடவுளே... எந்தத் தேவடியாளின்ரை நாய்க் கோதாரி இஞ்சை வந்தது....

"அடி அடி.... ஜயோ என்றை பிள்ளையள் பசி கிடக்க மாட்டுதுகள்..." அவளுக்கு ஏனோ குரல் வரண்டு விட்டது... கத்திப் பேச முடியாமல் "எணை வள்ளியாச்சி.... என்று சுரணையின்றி கூப்பிட்டுக் கொண்டு நாயைத் தூரத்திக் கொண்டு பாய்ந்தாள். நாய் உக்கி விழுந்து கிடந்த வேலிப் பொட்டுக்கால் பாய்ந்து ஒழுங்கையில் இறங்கி ஓடியது.

வள்ளியாச்சி வேலியின் மூலையில் நின்று 'அடிஅடி' என்று கத்தியும் நாய் நிற்கவில்லை. செல்லத்திற்கு உலகம் இருண்டு வருவது போலிருந்தது. அவள் திட்டியழுதாள்.

பாடசாலையிலிருந்து திரும்ப இருக்கும் பிள்ளையள் "எணை வள்ளியாச்சி... நான் என்னணை செய்யிறது..." அவள் திட்டியபடி புலம்பியழுதாள்.

ஆ: 'மே' என்று பின் வளவுக்குள் நின்று கத்தியது. அதன் கத்தலில் பசியோடு வரும் பிள்ளை களின் சாயல் அவளுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. தோடு வித்த விஷயம் முதல் சகலத்தையும் ஒரு பாட்டம் வள்ளியாச்சியிடம் கூறிவிட்டு "ஜயோ வீடு வாசலை வேலி விராயை அறிக் கையாய் வைச்சிருக்கலாமெண்டால் என்னணை செய்யிறது. இப்ப நான் ஆரிட்டைக் கடனுக்குப்

போறது... அவன் மார்க்கண் டுவிட்டை இப்பதான் ரோசத்தோடை காசை எறிஞ்சிட்டு வந்தன். இனி... மாவுக்கு... அல்லது அரிசிக்கு அவனிட்டைப் போகவே அவன்... அவன்..." அவள் அவனையும் திட்டினாள். பேசப் பேச அவளுக்கு மயக்கமாக வந்தது.

ஓய்ந்து போய் திண்ணைக் கப்போடு வந்து சாய்ந்தாள் அவள். பசியோடு வரும் கீர்த்தி. மல்லிகா. மூர்த்தி யின் உருவம் அவளுக்கு மங்கலம் தெரிந்தது. முந்தானையை விழித்து நிலத்தில் சரிந்தாள் செல்லம்.... கண்ணீர் சீலையில் துளிர்ந்தது. ஏதோ ஒருவித மயக்கம்... நித்திரையுமல்ல... மயக்கமுமல்ல... எவ்வளவு நேரம் கழிந்தது.

"செல்லம் செல்லம்" என்ற வாஞ்சையாகக் குரல் கொடுத்தபடி வள்ளியாச்சி உள்ளே வந்தாள்.

"எழும்படி மேனை... பெடியள் பசியோடை வரப்போகுது" கிழவியின் குரலில்... அதிகாரம் கலந்த வாத்தல்யம் குமிழியிட்டது.

சிணுக்கத்தோடு "நான் என்னணை செய்யிறது" என்று ஏக்கத்தோடு முணு முணுத்தாள். செல்லம்.

கிழவி கொடுப்புக்குள் சிரித்தாள்... "அதுக்காகப் பிஞ்சுகளையும் பட்டினி போடப் போறியே" இந்தா இதை எடுத்து அவி.

முந்தானைக்குள் இருந்த ஒரு பருத்த செஞ்சிவப்பான மண்ணப்பிய மரவள்ளிக் கிழங்குகளெடுத்து அவள் முன் வைத்தாள் கிழவி.

இப்போதைக்கு இதை அவிச்ச ஒரு சம்பலும் இடிச்சால் சரி... இந்தா இதிலை கொஞ்ச ஓடியலும் கிடக்குது.. இதை இடிச்ச கொத்தா னுக்கு இரவுக்குப் புட்டவி எல்லாம் சரி... கவலைப்படாதே... எழும்பு.

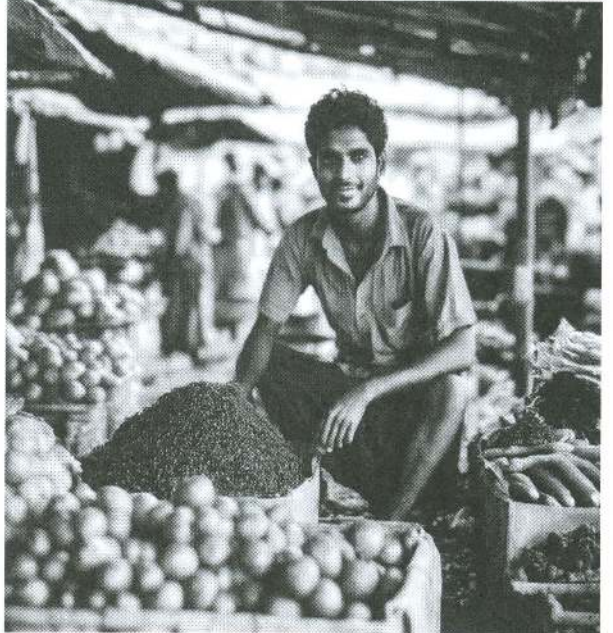
வாழ்வின் பிடிமானத்திலிருந்து ஒதுங்கி இருக்கத் தலைப்பட்டாள் இந்திரா. அவளது கடந்தகால நிகழ்வின் தரிசனங்கள் பலதையும் ஊர் அறிந்திருந்தது. தன்மீதான ஊர் தூவும் விமர்சனங்களை அவள் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. தான்தோன்றித்தனமான போக்கு அவளிடத்தில் காணப்பட்டது. திருமணம் முடித்து... குழந்தை பிறந்து. அக்குழந்தைக்கு ஒருவயது பூர்த்தியாகும்போது. அவளது கணவன் அவளைவிட்டுப் போய்விட்டான்.

“உந்தத் திமிர் புடிச்சவளோட என்னால குடும்பம் நடத்த ஏலாது...”

கணவன் ஊரைவிட்டுப் போகும்போது, பேருந்து நிலையத்தில் தனக்குத் தெரிந்த ஒருவரிடம் சொல்லிவிட்டுப்போன தகவல், அந்த நபர்மூலம் திரிபுபட்டு அதிலொன்று இந்திராவின் காதுகளையும் வந்தடைந்தது. அவள் அது குறித்து பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. வருத்தப்படவும் செய்யவில்லை. சட்டையில் ஒட்டிய தூசியைத் தட்டிவிட்டுச் செல்வதுபோல், அவள் தன்வழியில் போய்க்கொண்டிருந்தாள். பெற்ற குழந்தையைத் தாயிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, கிராமத்தின் பொதுச்சந்தைக்குள் தேங்காய் வியாபாரம் ஒன்றை ஆரம்பித்தாள். பொழுது சாய முற்படும் நேரத்தில், ஊர்மனைகளுக்குள் சென்று தேங்காய்களை வாங்கி உறிந்து, அதைப்

கைக்கெட்டாதது...

பொதியாக்கி இருப்பிலே சுமந்தபடி... வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவாள். மறு நாள் சந்தைக்குள் கொண்டு சென்று விற்பாள். வீட்டில் ஆடு, கோழிகள் வளர்த்தாள். முட்டைகளை அடைவைத்து அதன் இனத்தைப் பெருக்கினாள். அத்தோடு, கிணற்றுக்கு அருகாக கறிவாழை மரங்களை நட்டாள். வெறுந்தரைகளில் மரக்கறி வகைகளை உற்பத்தி செய்தாள். அவளது விடா முயற்சியும் ஓர்மமும் கண்டு அவளது தாயே வாயடைத்துப்

போனாள். கொடுக்கல் - வாங்கல்களில் கரும்போக்கைக் கொண்டவளாக இருந்ததில், ஊரவர்கள் அவளிடம் சிறுதொகைப் பணத்தைக் குறைந்த வட்டியோடு, வாங்குவதும் கொடுப்பதுமாக இருந்தார்கள்.

குழந்தைக்கு மூன்று வயதாகும்போது, இந்திரா விடம் ஓரளவு பணம் சேர்ந்திருந்தது. பணம் சேர்ச்சேர அவளது குணத்திலும் மாறுதல்கள் ஏற்படத்தொடங்கின. அவளுக்கு மேலும் பணம் தேடவேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டானபோது, அந்தப் பகுதிக் குரிய கிராமசேவகரிடம் சென்று ஒரு வேண்டுகலை முன்வைத்தாள்.

“ஐயா! என்ற புருசன் வேண்டாமென்று விட்டிட்டுப் போயிட்டார். சின்ன வயசில பொடியன் ஒருத்தன் இருக்கிறான். எனக்கு எந்த வாழ்வாதாரமும் இல்லை. மற்றவைக்கு குடுக்குமாப்போல எனக்கும் மாதாந்த பொதுசன உதவிப்பணம் வாங்கித் தாங்கோ...”

கிராமசேவகருக்கு அவளது வேண்டுகல் ஒரு தடுமாற்றமாக இருந்தது. அவளது குணவியல்புகளினால்தான், கணவன் அவளை விட்டிட்டுப் போனான்... என்பதை அவர் அறியாதவரல்ல. ஆயினும், இரக்கசுவாமுள்ள அவர், அவளிடமிருந்து ஒரு விண்ணப்பக் கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, பொதுசன மாதாந்த உதவிப்பணம் பெறுவதற்கான உதவிகளைச் செய்து கொடுத்தார்.

இந்திராவுக்கு இப்போது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. அதை அவள் வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மாதாந்தம் கிடைக்கும் அப்பணத்தை, சேமிப்பாக வைத்துக் கொண்டாள். சந்தையில் தேங்காய் விற்பனையுடாக வரும் வருமானம், ஆடுகள், கோழிகள், முட்டைகளால் பெறும் பணம்மூலம் அவள் தனது வாழ்வாரத்தை

நகர்த்திக்கொண்டு செல்கையில், அவளது மகன் அருணனும் வளர்ந்து மீசை அரும்பும் வயதில் வந்து நின்றான். அவனோடு இப்போது சில நண்பர்கள் இணைந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அருணனோடு பாடசாலையில் ஒன்றாகப் படிப்பவர்கள். நண்பர்கள் ஊரவர்களாக இருந்தாலும், அதில் இருவரை இந்திராவுக்குப் பிடிப்பதில்லை. காரணம், அவர்களது தந்தையர் இருவரும் மிகுந்த மதுப்பிரியர்களாக இருந்தார்கள். இதனால் அவர்களின் பிள்ளைகளோடு சேராதிருக்கும்படி தனது மகனுக்குக் கட்டளையிட்டாள்.

அருணன் இப்போது சிறுவனல்ல. தரம்பத்தில் படிக்கும் மாணவன். உலகத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் பருவம். அவன் தாயோடு எதிர்த்துக் கதைக்க ஆரம்பித்தான்.

“எனைய... சும்மா பேசாமலிரணை. பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்கிறதெண்டால். நாலு பெடியள் வரத்தான் செய்வாங்கள்...”

தாய் எதுவும் கூறாது, மெளனியாகி விடுவாள். இப்போதெல்லாம் மகன் அருணனுக்கு முன்பாக எதிர்வினையாற்ற தயக்கமாக இருந்தது. சிறுவயதில் இருந்தே ஆண்துணையற்ற, கண்டிப்பு அற்ற பிள்ளை வளர்ப்பு... மகனைத் தன்னிச்சையாக வளர்த்துவிட்டிருப்பதை இந்திரா உணர்ந்தாள். அவளுக்குத் தனது கணவனின் நினைவு வந்தது. அவளது முகம் மனத்திரையில் நிழலாயது. அவன்மீது கழிவிரக்கம் எழுந்து கொண்டது. கண்களில் இருந்து அவளையறியாமலே கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டிருந்தது.

கடந்த காலத்தில், தனது உடலிலும் மனதிலும் ஊறிக் கிடந்த வீம்புத்தன உணர்வுகளைக் குறித்து, வெட்கப்பட்டாள்.

அந்த உணர்வினால் ஏற்பட்ட பின் விளைவுகளை நினைத்து அவள் மனம் வருந்தினாள். காலநகரவில் உடல் ஆரோக்கியம் மெல்லத் தளர்வடைந்து கொண்டிருப்பதை அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

சிலநாள்களாக மகனது போக்கு இந்திராவுக்கு கவலையளிப்பதாகவே இருந்தது. பரீட்சைக்குப் படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, சக நண்பர்களோடு இணைந்து கிரிக்கெட் விளையாடுவதை அறிந்தும் நேரில் கண்டும் கொண்டபின், அவன் வீட்டிற்கு வந்து சாப்பிடும் வேளைகளில் மிகவும் பவ்வியமாக அவனிடம் எடுத்துக் கூறுவாள்.

“இஞ்சை பாரடா... உன்னை விளையாடப் போக வேண்டாமென்று சொல்லேல்லை. முதல்லை நீ படி படிச்சு பாசாகி ஒரு கவுண்ட்மேந்து உத்தியோகத்தில் சேர்ப்பார். கவுண்ட்மேந்து உத்தியோகமெண்டால்தான், பின்னாடிக்குப் பென்சன் காசு கிடைக்கும்...”

“எனக்கு உந்தப் பென்சன் கிஞ்சன் ஒண்டும் வேண்டாம். நான் ஒரு கிரிக்கெட் விளையாட்டுக்காரனாத்தான் வர விரும்புறன்...”

“கிரிக்கெட்டு பின்னாடிக்குச் சோறு போடுமே?”

தாயை எரிச்சலூடன் நிமிர்ந்து பார்த்தான் அருணன். தாய் மேற்கொண்டு மகனை எதுவும் கேட்கவில்லை.

இரண்டு நாள்களின் பின்... ஊரிலே ஒரு தகவல் பெல்லெனவாய் புகையத்தொபங்கியது. அப்புகை இந்திராவுக்கு அண்மையாக வந்தபோது, இந்திரா வெலவெலத்துப் போனாள். மகனைப் பற்றிய கனவுகள்... கற்பனைகள்... ஆசைகள்... யாவும் கானலாய் போவதைப் போன்ற பிரமை அவளுக்குள் ஏற்பட்டது. மகனை ஏதோ தன்னால் முடிந்த அளவுக்குக் கஷ்டப்பட்டுப் படிக்க வைத்து,

அவனை அரசாங்க உத்தியோகத்தில் பார்க்க வேண்டும்... கைநிறையச் சம்பாதிக்க வேண்டும்... அரசு உத்தியோகத்தைக் காரணம் காட்டி, நல்லதொரு இடத்தில் சீதனபாதனம் வாங்கி, வங்கியிலும் போட்டு, ஊருக்குள் வட்டிக்கும் கொடுக்க வேண்டும்... என்ற பரந்த கற்பனையில் வாழ்ந்தவளுக்கு, ஆப்பு வைத்தது போல் அமைந்து கொண்டது அருணனின் ஒரு செயற்பாடு.

பாடசாலையில் தன்னோடு படிக்கும் சக நண்பனின் தங்கைக்குக் காதல் கடிதம் கொடுக்க முயற்சி செய்த இடத்தில், கையுடும் களவுமாகப் பிடிக்கப்பட்டு, நண்பனின் உறவினர்களால் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டு, வீடுவிக்கப் பட்டதென்ற தகவலை இந்திராவால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

பொடியனுக்கு வயசு வந்திட்டுது... என்பதை மட்டும் அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. மகன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பிய அபிவாசைகள் அனைத்தும் கானலாய் போய்விடுமோ... என்று அவள் தனக்குள் அஞ்சினாள். அன்றைய மாலைப் பொழுதில் மகன் கிரிக்கெட் விளையாடிவிட்டு வந்தபோது, அவனிடம் நேரடியாகவே கேட்டாள் இந்திரா.

“டேய் பொடியா... என்னடா உன்னைப்பற்றி ஊருக்குள்ள ஏதோ கதை அடிபடுகுது. உண்மையோ அது...?” அருணனுக்கு விளங்கி விட்டது, அவன் எதையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதவனாக. “என்ன அது...?” என்று கேட்டான் தாய் நடந்தவற்றைக் கூறினாள்.

“நீ நினைக்கிற மாதிரி அப்படியொன்றும் இல்லை. ஊர்வாய் ஏதாவது உளறத்தான் செய்யும். நீ பேசாமல் இரு...” எனக்கூறிவிட்டு, குளிப்பதற்காகக் கிணற்றாடிக்குச் சென்றான்.

ஆயினும், தாயையப்போலவே முரட்டுப் பிடிவாதத்தினூறிய அவனது குணமும் மனமும், தான் அவமானப்பட்ட அச்செயலுக்குப் பழிவாங்க வியூகம் அமைத்துக் கொண்டிருந்ததை தாய் இந்திரா அறிந்திருக்கவில்லை.

சுமார் மூன்று மாதங்களின்பின், இந்திராவுக்கு இன்னொரு அதிர்ச்சியான செய்தி அவளைத் தேடி வந்தது.

“ அருணன் தன் நண்பனின் தங்கை கீதாவோடு ஊரைவிட்டு ஓடிப் போய் விட்டானாம்...”

இந்திரா கதிகலங்கிப் போனாள். மூன்று நாட்களாக அவளது வீடு இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. மகன் இல்லாத வீடு வெறிச்சோடிப் போனது. அக்கணத்தில் அவள் மீண்டும் தன் கணவனை நினைத்தாள்... தனது வீம்புத்தனமான குணத்தினால், தன்னைவிட்டு அந்நியப்பட்டு நிற்கிற சகோதரங்கள், உறவினர்களை நினைத்தாள்... மகனைக் குறித்தான எதிர்காலக் கனவுகளை நினைத்தாள்... அவளால் அருணனின் பிரிவையும் செயலையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

வீட்டிற்குள் இருந்தபடி... ஓ...வெனக் குளறி அழுதபடி இருந்தாள். அயலவர்கள் வந்து பட்டும்படாமலும் ஆறுதல் என்ற போர்வையில், இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூறிவிட்டு, தம் மனதுக்குள் குதாகலிந்தபடி... வெளியேறினார்கள். தகவலறிந்த அவளது சகோதரங்களில் இருவர் வந்து, மேலதிக விபரங்களை அறிந்து கொண்டு சென்றார்கள்.

ஒருநாள் மகன் அருணன் திடீரென தனது மனைவி கீதாவுடன் வீட்டிற்கு வந்ததும், இந்திராவுக்கு பெரும் திகைப்பாக இருந்தது. பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினாள். அருணன் திரும்ப வீட்டிற்கு வந்ததை அறிந்த கீதாவின்

அண்ணன், அருணனைத் தேடி வந்தான். அண்ணனைக் கண்டதும் தங்கை அழுதாள். அண்ணன் மேற்கொண்டு ஆகவேண்டிய வேலைகளைக் கவனித்ததில், ஒரு நல்லநாளில் அருணனுக்கும் கீதாவுக்கும் பதிவுத்திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டு, உறவினர்களின் ஆசியுடன் சோறு கொடுக்கும் நிகழ்வாக இருவரும் இணைத்து வைக்கப்பட்டனர்.

அருணன் இப்போது கிராமத்தின் பொதுச் சந்தையில் மரக்கறி வாணியம் செய்து கொண்டிருந்தான். தாயையப்போலவே அவனும் ஒரு வாயாடியாக இருந்ததில், நாளடைவில் வணிக ரீதியாக அவனது தொழில் நல்லதொரு முன்னேற்றம் கண்டது. வீட்டில் இந்திரா வளர்த்த ஆடுகள், கோழிகளை மருமகள் கீதா பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டாள். நேரத்துக்குச் சமைத்து இந்திராவுக்குக் கொடுத்தாள். நாளடைவில் இந்திராவுக்கு குடும்பத்தின் சுமை குறைந்து விட்டிருந்தது. மருமகளின் மனதோடு இயைந்தபடி... நடந்தாள். குடும்பத்துக்குள் எதுவித குழப்பங்களும் நிகழாமல் அவர்களது வாழ்வு ஒரு தெளிந்த நீரோட்டம் போல் ஓடிக்கொண்டிருப்பதையிட்டுச் சந்தோஷப்பட்டாள்.

ஆயினும், மகன் அருணன் மூலம் காண விரும்பிய அரச உத்தியோகம்... கைநிறையச் சம்பாத்தியம்... கொழுத்த சீதனம்... போன்றன கிடைக்காததையிட்டு, சிலவேளைகளில் இந்திரா தனக்குள் மனம் குமைவதை அருணனோ மருமகள் கீதாவோ கடைசிவரை அறிந்திருக்கவில்லை.

சிறுகதைபற்றி....

இணைய இதழ்களின் வளர்ச்சிக்குப் பிறகு, தமிழில் பெண்கள் எழுதுவது அதிகரித்திருக்கிறது. தேவியில், மாங்கையர் மலரில் என் கதை வந்திருக்கிறது என்று உற்சாகம் கொப்பளிக்கும் குரல்கள் குறைந்து, அந்த இதழில் நான் எழுதிய கதையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை, ஏன் என்று கேட்கும் குரல்கள் அதிகரித்திருப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

எல்லோருக்கும் சொல்வதற்குக் கதைகள் இருக்கின்றன. கூச்சம் காரணமாகப் பல கதைகள் சொல்லப்படாமல் போகின்றன. தமிழில் சொல்லப்பட வேண்டிய கதைகள் சொல்லப்படாமலும், எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்த ஆண்கள் இடைவிடாது கதைகளில் தொண்தொணத்துக் கொண்டிருப்பதும் சமீபத்தில் அதிகமாகி இருக்கின்றன. என்னிடம் புத்திசாவித்தனமாகப் பேசும் பல பெண்கள் வீட்டில் முட்டாள்தேடம் போடுவது இப்போதெல்லாம் ஆச்சரியம் அளிப்பதில்லை. அவர்கள் பேச நினைப்பதைச் சொல்வதற்கு கதைகளைத் தவிர வேறு வழியில்லை. உலகின் தலைசிறந்த சிறுகதையாசிரியர் என்று பலரால் பாராட்டப்படும் ஆலிஸ் மன்ரோ குடும்பப் பொறுப்புக்களின் இடையே நேரமின்மை காரணமாக சிறுகதைகள் மட்டும் எழுத முடிந்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறார். என்னுடைய விமர்சனத்தை,

அறிமுகக்குறிப்புகள் என்று பலரும் திடமாக நம்புவதால் கீழே வருவனவற்றையும் குறிப்புகள் என்று நீங்கள் எடுத்துக் கொள்வதில்

சரவணன் மாணிக்கவாசகம்

எனக்கு எந்தவித மறுதலிப்பும் இல்லை:

1. எழுத்துக்கு ஆண் பெண் என்ற பேதம் கிடையாது. பெண்ணெழுத்து என்று சொல்வதெல்லாம் ஆண்கள் சொல்பவை.
2. நீங்கள் பெண்ணாக இருப்பதால் கதைகளில் பெண்ணுக்கு நீதி கிடைக்கச் செய்ய அயராது பாடுபடாதீர்கள். கலை என்பது வேறு, நீதி நியாயம் என்பது வேறு.
3. முதல் கதையிலேயே எல்லோருடைய கவனத்தையும் ஈர்க்க வேண்டும் என்று நினைக்காதீர்கள். கதைகள் உங்களுக்கு ஒரு Outlet. அதை எழுதி, வெளியான பின் உங்களுக்கும் அதற்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை.
4. எவ்வளவு சிறந்த எழுத்தாளருக்கும், முதல் Draft ஆனது Perfect ஆக அமையாது.
5. வாழ்வியல் அனுபவங்களை விட உன்னதமான கதைகள் வேறொங்குமில்லை. அவற்றில் புனைவைக் கலந்து அடையாளங்களை அழித்தால் கதைகள் உருவாகின்றன.
6. ஒரு கருவை முடிவு செய்த பின் அந்தக் கதையின் வெவ்வேறு சாத்தியக்கூறுகளை யோசித்துப் பாருங்கள். Multiple Storylinesல் உங்களுக்கு Impressive ஆக இருப்பதைத் தேர்ந்தெடுங்கள்.
7. புத்து பக்கங்கள் என்று யாரேனும் சொன்னார்கள் என்று கதைகள் முடிந்த பின்னும் அதைத் தொடராதீர்கள். கதைகள் தான் பக்க

அளவைத் தீர்மானிக்கின்றன. நீங்களோ, பத்திரிகையாசிரியரோ அல்ல.

8. சிறுகதைகளில் உரையாடல்கள் மிகுந்த அழுத்தத்தைக் கொடுக்க முடியும். உரையாடல்களை நன்றாக அமைத்தவர்கள் எல்லோருமே Successful writers ஆக இருப்பதைக் கவனியுங்கள்.

9. பிறழ்காமம். Profanity முதலியன இலக்கியத்தில் தவறில்லை. ஆனால் அது மட்டுமே இலக்கியம் இல்லை. அவர்களது அக உளைச்சல்களை வாசகருக்குக் கடத்துவதே இங்கு முக்கியம்.

10. கதைகளில் பாதிக்கப்படும் பெண், கூடுமானவரை உங்கள் சாயலில் இருப்பதைத் தவிருங்கள். கவிதையில் மாற்பகம் வந்தால் அது அந்தக் கவிஞருடையது தான் என்று உறுதியாக நம்பும் கூட்டம் இங்கிருக்கிறது.

11. சிறுகதைகளில் கூடுமானவரை கதாபாத்திரங்களின் எண்ணிக்கையைக் கட்டுப்படுத்துங்கள். “அவள் ஜன்னல் வழியே பார்த்த போது தயிர்க்காரி சாவித்திரி, அங்கே காய்கறி விற்கும் முத்துச்சாமியுடன் சிரித்துப் பேசுவதை, ராஜ் பொறாமையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்” என்றால் நான் அவளை மறுந்து தயிர்க்காரி பின்னால் போய்விடுவேன்.

12. பொதுவாகச் சிறுகதைகள் ஆரம்ப வேகத்தைக் கடைசிவரை இழக்காமல் இருக்க வேண்டியது அவசியம். பெரும்பாலான வாசகர்களுக்குப் பொறுமை இருப்பதில்லை.

13. சிறுகதைகள் Conflict இல்லை என்றால் செய்தித்தானை வாசிப்பது போன்ற

உணர்வை அளிக்கக்கூடும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட Conflicts சிறுகதைகளில் திணிக்காதீர்கள்.

14. எதையுமே அதிகமாக விளக்காதீர்கள். இது சிறுகதைகளுக்கு முக்கியமான விஷயம்.

15. உங்கள் கதாபாத்திரங்களையும், கதையையும் மற்றவர்களை விட நீங்கள் ஒரு அவுன் ஸேனும் அதிகம் புரிந்திருக்க வேண்டும்.

16. கதைகள் பெற்ற பிள்ளைகள் போலத்தான் மறுப்தற்கில்லை. ஆனால் வேண்டாத வரிகளை வெட்டியெடுக்கும் போது மாற்றாந்தாய் மனநிலையைக் கொண்டுவந்து தயவு தாட்சண்யம் இல்லாது நடந்து கொள்ளுங்கள்.

17. கதைகளை முடிக்குமுன் அடுத்தவர்களுடன் விவாதிப்பதில் தவறில்லை. ஆனால் அவர்கள் எழுத்தாளர்களாக இல்லாதிருப்பது உசிதமானது.

18. கடைசி என்றாலும் எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமான விஷயம் இது தான். எழுதாதவர்களை விட எழுதுபவர்கள் அதிகம் வாசியுங்கள்.

நன்றி : இணையத்தில் வெளியான சரவணன் மாணிக்கவாசகத்தின் இக் கட்டுரையை எழுத்தாளர்களின் நன்மை கருதி மறுபிரசுரம் செய்கிறோம். நன்றி சரவணன் மாணிக்கவாசகம்)

பொன்னாடை

கமலினிகதிர்

ஒரு வாரமாகி விட்டது அவருடைய மறத்தல் தகுமோ என்ற நூல் வெளியீடு முடிந்து. அவருடைய நூலைப்பற்றிப் பலரும் பாராட்டிப் பேசியவை. இன்னும் அவரது மனதைவிட்டு விலகவில்லை. அவரைப்போல ஒரு எழுத்தாளர் தங்கள் பாடசாலைக்கு அதிபராகக் கிடைத்தது தாங்கள் செய்த பெருமையென்று அந்தப் பாடசாலை ஆசிரியர் களும்பெற்றோரும் சிலாகித்துப் பேசியது இன்னும் அவரது காதுகளில் கேட்வண்ணமேயிருந்தது. மகன் தனது தொலைபேசியில் அவற்றைப் பதிந்து தந்தையின் தொலைபேசிக்குப் பகிர்ந்திருந்தான். திரும்பத் திரும்பக் கேட்டு மகிழ்ச்சியைத் தனதாக்கிக் கொண்டார். அவரது மனதில் அவை செதுக்கப்பட்டு அவ்வப்போது வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தது. அவை

அவருக்குப் பெருமையை மட்டுமன்றி கொஞ்சம் கர்வத்தையும் கொடுத்தது. யாழ்ப்பாண அறிஞர்கள் வரிசையில் தானும் ஒருவர் என அங்கீகரிக்கப்பட்டது கனகரட்ணம் மாஸ்டருக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அவரது மற்ற நூல்களுக்குக் கிடைக்காத வரவேற்பு இந்தப் பத்தாவது நூலுக்குக் கிடைத்தது அவருக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

மீண்டும் மீண்டும் அவர் நினைத்துப் பெருமைப்படத்தக்க ஒரு விடயம் அந்த நூல் வெளியீட்டு விழாவில் நடந்தேறியது. இனி வருங்காலங்களில் அவை செயல்படுத்தப்படுவதற்குத் தன்னுடைய உரை வழிகாட்டியாக இருந்ததே அவருக்குப் பெருமகிழ்ச்சியையும் பெருமையையும் கொடுத்தது. அவரது நூல் பற்றிப் பலரும் பாராட்டிப் பேசியது மயிலிறகால் மெதுவாக வருடுவது போலிருந்தது. பாராட்டு மழையில் நனைந்த அந்த நல்ல வேளையில் பொன்னாடைகளுடன் சிலர் மேடைக்கு வர ஆயத்தமாயினர். அதைப் பார்த்ததுமே அவரது மகிழ்ச்சி காணாமல் போய்விட இதை எப்படியாவது தடுத்துவிட வேண்டுமென்பதில் அவரது கவனம் திரும்பியது. அவரது நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு முடிந்ததையடுத்து வழமையாக எல்லோரும் எழுத்தாளரைக் கௌரவிப்பதாக நினைத்துப் பொன்னாடை போர்த்துவதற்கு ஆயத்தமானார்கள்.

கனகரட்ணம் பரபரப்புடன் கையில் மைக்கை பற்றிக் கூறத் தொடங்கினார். என்னையும், என் எழுத்தையும் கௌரவிக்க வந்திருக்கும் அனைவரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள். இந்த நேரத்தில் உங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு விடயத்தைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பொன்னாடை போர்த்துவதென்பது பற்றிநான் சொல்லும் இந்த விடயம்

பற்றி கொஞ்சம் யோசிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதன்பின் தங்களுக்கு உகந்ததாக இருப்பின் போர்த்துங்கள். நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். விலை மதிப்பற்ற பணி மற்றும் பெரும் பங்களிப்புகளைப் பாராட்டும் வகையில் இந்தப் பொன்னாடை போர்த்தும் வழக்கம் எப்படியோ எங்கள் தமிழர் மரபில் புகுந்து விட்டது. இதனைப் பற்றிய வரலாறு தெரிந்தால் பொன்னாடை போர்த்துவது பற்றி நீங்கள் சிந்திப்பீர்கள்.

கி.பி.13ம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய மன்னனான முதலாம் சடையவர்மனின் அமைக்கப்பட்ட வந்த வெளிச் சிந்தாலிநாட்டு வரலாற்றுப் பயணியான மார்க்கோபோலோ தனது நூலில் தமிழர்களிடம் மேற்சட்டை அணியும் வழக்கம் இருந்திருக்கவில்லை என்று எழுதியுள்ளார். கிரேக்கர்கள்தான் இப்பழக்கத்தை தமிழ் நாட்டுக்கு அறிமுகம் செய்தார்கள் என்பதற்கு 'மெய்ப்பைபுக்கும் யவனர்கள் (கிரேக்கர்களின் முந்தைய பெயர்) புழுமிலேச்சர் சட்டை போட்டிருந்தார்கள் என்று சொல்லாமல் சட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்று ஒரு பாடல் உள்ளது. சுதந்திர மனிதர்கள் மட்டுமே மேலாடை அணியும் உரிமையுடையவர்களாக இருந்தார்கள். மற்றவர்கள் மேலாடை அணிவது மறுக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் பண்டைய காலத்தில் அரசர்கள் தம்மைப் புகழ்ந்து பாடும் புலவர்களைக் கௌரவிக்கும் பொருட்டு பொன்னும் மணியும் பதிக்கப்பட்ட போர்வையை அணிவித்து நீங்கள் இனி மேலாடை அணியலாமென்று அனுமதி கொடுத்தார்கள். அப்போர்வை தம்மைப் புகழ்ந்து பாடியதற்கான கைம்மாறு என்றோ கையுட்டு என்றோ கூறலாம். அவ்வளவுதான். அப்பழக்கம் தற்போது

எப்படியோ அரசியல் மேடைகளிலும். இலக்கிய மேடைகளிலும் இடம் பிடித்து ஒரு சடங்காகவே மாறி விட்டது. இது ஒரு பொருளற்ற வெறும் சடங்காக எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாஞ்சில் நாடான் பொன்னாடையை விட ஒரு கிலோ வெங்காயம் அதிக பயனுள்ளதென்று கடுமையாகக் கூறியிருக்கிறார். இப்படிப் போர்த்தும் பொன்னாடையாருக்காவது பயன் தருகிறதா என்று கேட்டால் இல்லையென்றே பதில் வரும். அது அவரவர்கள் வீட்டு அலுவலரையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும். அதில் ஒரு பிளவுஸ் கூட தைத்து அணியமுடிகிறதா? பல பகுத்தறிவாளர்கள், அறிவாளிகள் கூடச் சிந்திக்காமல் இதைக் கடைப்பிடித்து வருவது வேதனைக்குரிய விடயமில்லையா?

பொன்னாடை போர்த்துதல் என்பது கௌரவத்திற்கான அடையாளம் என்று யார் நிர்ணயித்தது? இந்தப் பொருளற்ற விடயம் எந்த அர்த்தமும் இல்லாமல் வெறும் சடங்காக நடந்து முடிகிறது. சிங்கப்பூரில் நான் பங்கு பற்றிய இலக்கியக் கூட்டமொன்றில் தாம் பொன்னாடைக்கு மாற்றீடாக நூல்கள் வழங்குவதாகக் கூறினார்கள். அந்தக் கருத்து என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. இலக்கிய விழாக்களில் பொன்னாடைக்குப் பதிலாக நூல்கள் கொடுத்து கௌரவிப்பது ஒரு நல்ல விடயமாக எனக்குப் படுகிறது. இப்படிச் செய்வது வாசிப்பவர்கள் குறைகிறார்களே என்று புலம்புவதை விட வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஊக்குவிப்பதாக இருப்பதுடன் நூல்களையும் நாம் கௌரவிப்பது என்றாகிறது. இலக்கிய விழாக்களிலாவது புத்தகங்கள் பரிசளிக்கும்பட்டால் பொன்னாடைகள் ஆக்கிரமித்த மேடைகள் புத்தகங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அழகுறும். ஒருவரை மதிப்பதென்பது ஆடை போர்த்

துவதில் இல்லை. என்றோ யாரோ எதற்கோ ஏற்படுத்திவிட்டுப் போன சடங்குகளை சம்பிரதாயங்களை எதற்காக என்று ஆராயாமல் இன்று வரை கடைப்பிடித்து வருவது ஏற்புடையதன்று. மேடையில் ஒருவரைக் கௌரவிக்க எண்ணினால் அவரைப்பற்றியதான நல்ல தகவல்களைச் சொல்லலாமே. சில ஆத்மார்த்தமான நல்ல வார்த்தைகளை விடவா இந்தப் பொன்னாடை பெரிய கௌரவத்தைக் கொடுத்து விடப்போகிறது? மேடையில் கூறும் நல்ல வார்த்தைகள் மனதில் காலாகாலத்திற்கும் நின்று மணியடிக்குமே. அவர்களை மேலும் நல்லது செய்ய ஊக்குவிக்குமே

அவர் கூறி முடிக்கவும் எல்லோருமே அக்கருத்தை ஆமோதித்தார்கள். இனிமேல் பொன்னாடை போர்க்கும் சடங்கு நீக்கப்பட்டு நூல்கள் அன்பளிப்பாக வழங்குவதென முடிவெடுத்தார்கள். அது கனகரட்ணத்துக்கு பெருமகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தன்னுடைய ஒரு கருத்தை யாவரும் ஏற்றுக் கொண்டது பெரிதாகத்தான் சாதித்தது போன்ற பெருமை அவரை ஆட்கொண்டது.

அன்றைய நிகழ்ச்சியையும், பலரின் சொற்பொழிவுகளையும் மீட்டுப் பார்ப்பதே அவரின் பொழுதுபோக்காக மாறிவிட்டது. அவரது நூலைப் பற்றி மட்டுமன்றி பலரது நூல்கள் அன்று அலசப்பட்டன. நூல்களைப் பாராட்டியது மட்டுமன்றி சிலநூல்களின் குறைகளும் அலசி ஆராயப்பட்டன. நிகழ்வின் ஆரம்பத்திலேயே தலைவர் தன் உரையில் 'குறைகள் சொல்லப்பட்டால் அவற்றைத் திருத்துவதற்கு பயன்படுத்த வேண்டுமே தவிர தம்மை அவமானப்படுத்தியதாக நினைக்கக் கூடாது. பிழைகள் திருத்தப்பட வேண்டுமே யொழிய ஆட்களை திருத்துவதாக நினைத்துக்

கொள்ள வேண்டாம். தவறான கருத்துக்களைச் சொல்வதில் எழுத்தாளர்கள் மிக அவதானமான இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஒரு சமூக பொறுப்பு உண்டென்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. வருங்காலச் சந்ததியினரும் புகழ்ந்து அதிலுள்ள கருத்துக்களை ஏற்கக்கூடிய நூல்களே நிலைத்து நிற்கும். நிற்க வேண்டும்.' என்று கூறினார்.

இன்னும்பொரு அறிஞர் பேசிய பேச்சுக்கள் கண்கரடணம் மாஸ்ரரின் மனதைப் போட்டுக் கொஞ்சக்காலமாய் குடைந்து கொண்டிருந்த கேள்விகளுக்கு விடையாக அமைந்தது. அவர் சமீபத்தில் வாசித்த ஒருநூலில் சொல்லப்பட்ட விடயம் எழுதுவதற்கேற்றதுதானா என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லியது. 'மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்ற விடயங்களை எழுதுவதுதான் ஒரு எழுத்தாளரின் கடமை. சில மனித மனங்களின் வக்கிர குணங்களை வெளியே உருவி எடுத்து எழுதுவதால் என்ன பயனைக் காணப் போகிறார்கள். சிலரின் பலவீனங்களை எழுதுவதால் வாசிப்பவர் பலர் அவை ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதானவை என்று அவற்றை அங்கீகரிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம். சமீபத்தில் நியாஸ்பீர் முகநூலில் பகிர்ந்த ஒரு விடயத்தை இப்பொழுது கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். 1912ம் வருடம் 2224 பயணிகளுடன் இலண்டனிலிருந்து அமெரிக்கா புறப்பட்ட ரைற்றானிக் கப்பல் புறப்பட்ட நான்கே நாளில் பனிப்பாறையில் மோதி இரண்டாக உடைந்து உறைபனிக்குள் மூழ்கியது. குறைவான மீட்பு படகுகள் இருந்த காரணத்தினால் குழந்தைகளுக்கும், பெண்களுக்கும் முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டு குறைந்த எண்ணிக்கையானவர்களே காப்பாற்றப்பட்டார்கள். மீட்பு படகில் இன்னும் இருவருக்கு

மட்டுமே இடம் இருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்ட போது யப்பான் நாட்டைச் சேர்ந்த மசூமி ஓசோன் என்பவர் அதில் ஏறி தப்பித்து நாட்டையடைந்தார். ஆனால் யப்பானிய பத்திரிகைகள் அப்படி அவர் தப்பியது தம் நாட்டுக்கு கேவலமென்று எழுதி அவரை அவமானப்படுத்தி அவரை இறப்புக்குத் தூண்டினார்கள். மனஉளைச்சலில் தன் மீதி நாட்களைக் கழித்து இறக்கத் தூண்டியது அந்தப் பத்திரிகைச் செய்திகளே. அப்போது நினைத்துப் பாருங்கள் எழுத்தின் வல்லமையை. இதே எழுத்தால் அவரை ஊக்குவித்திருந்தார் களேயானால் உலகுக்கு ரைற்றானிக்கின் கடைசினேர அனுபவங்கள் என்று கிடைத்தற்கரிய ஒரு ஆவணநூல் கிடைத்திருக்கும். ஆகவே எழுத்து ஒரு வல்லமை வாய்ந்த ஆயுதம். அதனால் எதனையும் சாதிக்க முடியும். ஆகவே எழுத்துக்களைக் கையாள்வதில் எழுத்தாளர்கள் மிக அவதானமாக இருக்க வேண்டும். அவரது கருத்து பலராலும் வரவேற்கப்பட்டதற்கான அறிஞரியாக பலத்த கரகோஷம் எழுந்தது. அவர் கூறியது தனக்கு உகந்ததாக இருப்பதாக அங்கு சிலரிடம் பகிர்ந்து கொண்டார் கண்கரடணம். அங்கு வந்தவர்கள் எல்லோருமே அறிவாளிகளாகவும், படித்தவர்களாகவும் இருந்ததினால் தரக்குறைவான உரையாடல்கள் அங்கு நடைபெறவில்லை. ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் ஏற்கும் மனபக்குவம் பெற்றவர்களாக இருந்தார்கள். தற்போது சிலர் ஓரினச் சேர்க்கை பற்றிக் கதைகள் எழுதி வருவதுபற்றிப் பேசப்பட்டபோது ஒட்டுமொத்தமானவர்கள் அது பற்றிய விடயங்களை எழுதுவது தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதில் ஒன்றுபட்டிருந்தார்கள். இளைய சமுதாயத்தை திசை திருப்பக்

கூடிய தீங்கு அதிலிருக்கும் என்பதில் அங்கு யாருக்குமே மாற்றுக் கருத்து இருந்திருக்கவில்லை.

இன்னுமொரு பேச்சாளர் கூறினார் 'இன்று கொண்டாடப்படாத எழுத்து பல வருடங்கள் கழித்து கொண்டாடப்படலாம். தற்போது கொண்டாடப்படுவதை சிலநேரங்களில் மட்டந்தட்டப்படலாம். தற்காலத்துக்கு ஒவ்வாதவை என்று வீசப்பட்டவை சிலநேரம் புகழ்ப்படலாம். ஆனால் இளையவர்களின் தவறான சிந்தனைகளுக்குத் தீனி போடும் எழுத்துகளை எழுதுவது எம் தமிழ் எழுத்துகளையே அவமானப்படுத்துவதாக அமையும். விரசமான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவையாகும். சில சினிமாக்களில் வருவது போல் இரட்டை அர்த்தம் கொடுக்கக் கூடிய வார்த்தைகளைத் தவிர்ப்பது நல்லது 'இப்பேச்சுகளகரடணத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. எழுத்துகள் எல்லாம் கூனிக் குறுகி அவமானத்தால் 'உனது வக்கிரத்தை வெளியிட்டுத் தன்னையேன் பயன்படுத்துகிறாய்' என்று கேட்பதுபோலிருந்தது. 'இப்போது பொருளாதார வசதி பெருகிவிட்ட காரணத்தினால் எல்லோராலும் நூல்கள் வெளியிட முடிகிறது. அதற்காக தரமில்லாத நூல்கள் வெளியிடுவதில் அவதானமாக இருக்க வேண்டுமென்று ஒருவர் கூறினார். தொடர்ந்து 'பழைய காலத்தில் மஞ்சட்பத்திரிகை என்று ஒன்று பலரின் அந்தரங்க விடயங்களை வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வந்தது. ஆனால் அதனைப் பலரும் படிப்பதில்லை. அது கீழ்த்தரமான பத்திரிகை என்று முத்திரை குத்தப்பட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனாலின்று பல கீழ்த்தர விடயங்கள் இனிப்பு பூசப்பட்டு வரும் மாத்திரைகள் போல் சமூகத்திற்குள் ஊடுருவுகின்றன.

அவை இனங் காணப்பட்டு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இதில் வெளியீட்டாளர்கள் கூடிய சிரத்தை எடுக்க வேண்டும். தாங்கள் முழுவதுமாகப் படித்து விட்டே வெளியிட முன்வர வேண்டும் என்று ஆக்கபூர்வமான யோசனையைக் கூறினார்.

கனகரடணத்தின் நண்பர் பேசியபோது 'யாரும் பாராட்ட வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் எந்த எழுத்தாசிரியனும் எழுதுவதில்லை. அர்ப்பணிப்போடு எழுதுகிற சிலநூல்கள் பாராட்டப்படலாம். பாராட்டப்படாதவை எல்லாம் மட்டமானவையென்று அர்த்தமில்லை. எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் 1966ல் எழுதிய அக்கினிப்பிரவேசம் என்ற சிறுகதை அந்தக் காலத்தில் பெரும் புரட்சியையும் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கருத்தையும் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அக்கதை சமூகசிந்தனை மாறவேண்டுமென்ற கருத்தைக் கொண்டதே யொழிய அருவருக்கத்தக்க விடயத்தைச் சொல்லவில்லை. எப்போதும் எழுத்தாளர்கள் புரட்சிக் கருத்துக்களைக் கூறலாம். ஆனால் சமூகத்துக்கு ஒவ்வாத விடயங்களை அள்ளித் தெளித்துக் கொண்டு போகக்கூடாது. அதுதான் அன்றே தமிழ்ப்பெருமகனார் திருவள்ளுவரே சொல்லியிருக்கிறாரே இனிய உளவாக இன்னாது கூறல் கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்தற்று என்று. 'பேச்சு முடிவடைந்த போது கனகரடணம் தனது நண்பனைப் பாராட்டியதுடன் 'நான் சொல்ல நினைத்ததை நீ சொல்லி விட்டாய். நான் சொல்லலாமா கூடாதா என்று தயங்கிக் கொண்டிருந்தேன். நான் சொன்னால் அவர் தான்தான் பெரிய எழுத்தாளர் என்ற மமதையுடன் சொல்வதாக எண்ணக் கூடும்' என்றார். நண்பர் சொன்னார் 'சரியில்லாத வற்றை உடனுக்குடன் தேங்காய் உடைய

பதுபோல் போட்டு உடைத்துவிட வேணும். சொல்லலாமா கூடாதா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தால் சொல்லவே முடியாது.

அடுத்து பேச எழுந்த பெண் எழுத்தாளர் ஒருவர் 'ஏன் எதற்கு என்ற காரணம் தெரியாமல் சில சடங்குகளைச் செய்து அவற்றை அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கடத்திச் செல்வது ஒரு சமுதாயக்கேடுதானே' என்று ஆரம்பித்தார்.' பெண்களின் ஒரு இனப்பெருக்க உறுப்பு முதிர்ச்சியடையும் ஒரு நிகழ்வை விழா எடுத்துக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிற அறியாமையில் மூழ்கிய ஒரு சமூகமாக நாம் இருப்பதைப் பற்றி எப்பொழுதாவது நாம் சிந்தித்திருக்கிறோமா?

எமது ஆரோக்கியம் மிக்க பாராம்பரிய உணவுப் பழக்கங்களை அடுத்த சந்ததியினருக்கு எடுத்து செல்லத் தெரியாமல் கால ஓட்டத்தில் கரைந்து போகும் நாம் அர்த்த மில்லாத சடங்குகளை மட்டும் இன்னும் சுமந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்துவது பற்றி யோசிப்பதில்லையே. எமது சிறுவர்களும், இளைஞர்களும் எத்தனையோ விதமான கீர்கேட்டுக்குள் மூழ்கிப் போயிருக்கும் போது அதற்கு என்ன செய்யலாமென்று யோசிப்பதை விடுத்து இந்த சடங்குகளுக்குள் எமதைத் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமே.

எழுத்துச் சுதந்திரம் இருக்கிறது என்பதற்காக என்ன வேணும்மென்றாலும் எழுதலாமா? எது வேணும்மென்றாலும் ஓவியம் என்ற பெயரில் வரையலாமா? பெண்களுக்கு ஒவ்வாததைப் பெண் களே செய்வதைப் பற்றி யோசித்து மாற வேண்டாமோ? மேடைகளில் பெண்ணியம் பேசினால் மட்டும் போதுமா?' அவரது பேச்சு எல்லோரையும் சிந்திக்க வைத்தது. எல்லா பேச்சாளர்களினதும்

தரமான பேச்சுக்களால் அவை ஆரவாரம் பெற்று அடங்கியது. ஒருவரையொருவர் பாராட்டியதும், புகழ்ந்ததும் எல்லோரையும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தியது இன்று நினைத்தாலும் இனித்தது.

நிகழ்வுக்கு வந்திருந்த பலர் பொன்னாடை பற்றிய அவர் கருத்தையும், மற்றவர்கள் கூறிய ஆபாச உரையாடல்கள், சமூகத்திற்கு ஒவ்வாத பாத்திரப் படைப்புகள் அடங்கிய நூல்கள் தடைசெய்யப்பட வேண்டுமென்ற ஆணித்தரமான கருத்துக்களுடன் விடை பெற்றார்கள். அந்தப்பெண் எழுத்தாளர் இதுவரை யாரும் சுட்டிக் காட்டாத விடயத்தைப் பற்றிப் பேசியதைப் பலரும் பாராட்டியது மட்டுமன்றி சிறு பெண்களுக்கு எடுக்கும் விழாவுகளுக்கு பலர் செல்லாமல் விட்டாலே அவை மெல்ல மெல்ல மறைந்து விடும் மறைய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

அவர்கள் கருத்தை ஆமோதிப்பது போல் திடீரெனக் கருக் கட்டிய முகில்கள் மழையாகப் பொழிந்தன. 'பாருங்கள் பிரபஞ்சமே இவற்றை வரவேற்று ஆசீர்வதிக்கிறது' என்று பலரும் கூறிக் கொண்டே மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறியதை நினைத்து நினைத்து கனகரட்சணம் மாஸ்டர் இன்றுவரை புளகாதிதம் அடைகின்றார். தனது வெளிநாட்டு நண்பர்கள் வட்டத்துடன் இவற்றைப் பகிர்ந்து அந்தந்த நாடுகளிலும் இவ்விடயங்களை நடை முறைப்படுத்த வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்த பின்புதான் அவர் ஓய்ந்தார்.

மாமன்னர் அசோகர் குடிமைப் பணிகளைப் பார்வையிட்டு அரண்மனை திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். போரே வேண்டாம்! போரே மன்னனின் தொழில் என்றிருந்த அவர் புத்தரின் பாதையில் அன்பு வழி போதும் என மனதளவில் மாற்றம் அடைந்திருந்த நேரம்!

இப்போது அவருக்கு எதிரில் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு வயோதிக துறவியும் அவரது சீடர்களும் மன்னருக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றனர்.

அசோகரின் பார்வை ஒதுங்கி நின்ற துறவி மீது பட்டது. உடனே தமது ரதத்தை நிறுத்தி விட்டு இறங்கித் துறவியின் காலில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்தார். அவரது முடி துறவியின் காலில் பட்டது.

ஒரு புன்னகையுடன் துறவி தமது கைகளை உயர்த்தி மன்னனை ஆசீர்வதித்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அமைச்சருக்கு ஒரே சங்கடம். 'எத்தனை பெரிய

செத்த பின்பு மதிப்பேது?

ராஜ்ஜியத்தின் அதிபதி. உலகமே வியக்கும் ஒரு பேரரசன் போயும் போயும் இந்த பரதேசியின் காலில் விழுந்து, முடியை வேறு காலில் பட வைத்துவிட்டாரே! என்று நினைத்து உள்ளுக்குள் கொஞ்சம் கோபமும் எரிச்சலும் அடைந்தார்.

அரண்மனை சென்றதுமே அசோகரிடம் தனது வருத்தத்தை வெளிப்படுத்தினார். அமைச்சரின் பேச்சைக் கேட்ட மன்னர் சிரித்தார். ஆனால் அமைச்சரின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கவில்லை. அவரிடமிருந்து ஒரு விசித்திர உத்தரவு வந்தது அமைச்சருக்கு.

"மந்திரியாரே! ஓர் ஆட்டுத் தலை, ஒரு புலித்தலை, ஒரு மனிதத் தலை மூன்றும் எனக்கு உடனே வேண்டும். ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்றார் மன்னர்.

நாம் சொன்னதென்ன!. இவர் உத்தரவென்ன!. என்ற திகைப்புடன் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு ஏவலாட்களை நாடெங்கும் அனுப்பினார். ஆட்டுத் தலைக்கு அதிகம் கஷ்டப்படவில்லை. கறிக்கடையில் கிடைத்துவிட்டது. புலித்தலைக்கு ரொம்பவே அடைய வேண்டி வந்தது. கடைசியில் ஒரு வேட்டைக்காரனிடம் அது கிடைத்தது.

ஆனால் மனிதத் தலை? உயிரோடிருப்பவனை வெட்டித் தலையை எடுத்தால் அது கொலை. என்ன செய்யலாம் என யோசித்தபோது, வழியில் ஒரு சுடுகாடு தென்பட்டது. அங்கே புதைக்கக் கொண்டுவந்த ஒரு பிணத்தில் தலையை எடுத்துக் கொண்டனர்.

மன்னரிடம் கொண்டு போனார்கள். மூன்று தலைகளையும் பார்த்த அசோக மன்னர் தன் அமைச்சரிடம், "சரி, இம் மூன்றையும் சந்தையில் விற்று பொருளாக்கி வாருங்கள்." என்றார். மன்னரின் கட்டளைப்படி, சந்தைக்குச் சென்றவர்களுக்கு ஆட்டுத்தலையை விற்பதில் எந்தச் சிக்கலும் இல்லை. பதிலுக்குப் பண்டமும் கிடைத்தது. புவியின் தலையை வாங்க யாரும் முன் வரவில்லை. பலரும் அதை வேடிக்கைதான் பார்த்தார்கள். கடைசியில் ஒரு பணக்காரர் தன் வேட்டை மாளிகையை அலங்கரிக்க அதை நல்ல விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டார். இப்போது மனிதத் தலைதான் மிச்சமிருந்தது. அதைப் பார்க்கவே யாரும் விரும்பவில்லை. அருவருத்து ஓடினர். வேறு வழியின்றி மனிதத் தலையுடன் அரண்மனைக்கே திரும்பினர் ஏவலாட்கள்.

மன்னரிடம் போய், விவரத்தைச் சொன்னார் அமைச்சர்.

"அப்படியா! சரி, யாரிடமாவது இவ்வசமாகக் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிடுங்கள்", என்றார் மன்னர். ஒரு நாளைல்லாம் அவைந்தும் இவ்வசமாகக் கூட அதனை பெற்றுக் கொள்ள யாருமே முன் வரவில்லை. விஷயத்தைக் கேட்ட அசோக மன்னர் புன்சிரிப்புடன் இப்படிக்கூறினார்:

"மந்திரியாரே! நீங்கள் தெரிந்து கொண்டது என்ன?" என்றார். அமைச்சர் மவுனம் காத்தார்.

"மனிதனின் உயிர் போய்விட்டால் இந்த உடம்புக்கு மரியாதை ஏது? சுக மனி

தன்தானே! வாங்கி வைத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா ஆனால் நடை முறையில் இவ்வசமாகக் கொடுத்தாலும் அருவருத்து ஓடுகிறார்கள் இதை யாரும் தொடக்கூட மாட்டார்கள்."

இருந்தும் இந்த உடம்பு, உயிரும் துடிப்புமாக உள்ளபோது என்ன ஆட்டம் ஆடுகிறது! செத்த பின்பு நமக்கு மதிப்பில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால், உடலில் உயிர் இருக்கும்போது, தம்மிடம் எதுவும் இல்லை என்று உணர்ந்தவர்கள் தான் ஞானிகள். அத்தகைய ஞானிகளை விழுந்து வணங்குவதே உயரிய பண்பு என்றார்.

அமைச்சர் தலை கவிழ்ந்து நின்றார்!

"செவ்வாக்கிலும், செல்வத்திலும் தாழ்ந்து இருந்தாலும், வயதில் பெரியவர்களை வணங்குவதில் தவறேதுமில்லை"

ஆணுடைய 'தான்' என்ற அகம்பாவத்தினால்தான் கடைசியில் இன்னொருவரின் அனுதாபத்திற்கும், இரக்கத்திற்கும் உள்ளாகிறான். ஒருவர், மற்றொருவரின் ஆதிக்க மனப்பான்மையிலிருந்து விடுபடுவதான முக்திதான் அர்த்தநாரீஸ்வரர்.

- அர்த்தநாரீஸ்வரிலிருந்து -

அதிபர் அழைத்ததும் உள்ளே சென்றான் கபிலன். அதிபர் புன்னகையோடு அவனை வரவேற்று அமரும்படி கூறினார். பயத்தோடு மெதுவாக அமர்ந்தான். குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும் என்பார்களே- அந்த நிலை இப்போ கபிலனுக்கு. அதிபர் செருமிக் கொண்டு தொடங்கினார். “ கபிலன், நீர் எனக்குப் பிள்ளை மாதிரி. நான் கேட்கின்ற விடயத்தை மறைக்காமல் எனக்கு சொல்ல வேண்டும்” என்று அவர்

கரும்பலகை

கேட்க கபிலனின் நெஞ்சு படபடவென்று அடிக்கத் தொடங்கியது. அதிபர் தொடர்ந்தார். “ கபிலன் உமக்கு சுதாகரியிலை ஏதும் கோபமோ?” என்று கேட்டார். கபிலன் நினைத்தது என்னவோ ஆனால் அவர் கேட்டது வேறையாரையோ பற்றியது. பயம் தெளிந்து பழைய கபிலனாக மாறி “ ஏன் மிஸ்? அவ நல்ல பிள்ளை. ஆனால் படிக்கிறது கொஞ்சம் காணாது. அதனாலே சிலவேளை கொஞ்சம் கடுமையாக நடக்கிறேன்.” என்று அவன் கூற, “ கடுமையாக எண்டால்..” என்று அதிபர் இழுத்தார். “ தண்டனை கொடுக்கிறேன். வகுப்பிலை கதைத்தால் எழுப்பி நிற்கச் சொல்லுவன். இந்த முறை தவணைப் பரீட்சையிலை பௌதிகத்திலை புள்ளிகள் குறைவு” என்றான் கபிலன். கபிலன் எதையும் மறைக்கவில்லை என்பதை அதிபர் புரிந்து கொண்டார். “ இல்லை இப்ப அந்தப் பிள்ளையின்ரை அப்பா வந்தவர்... அவர் தன் பிள்ளையிலை உள்ள கோவத்தை வைச்சு நீர் புள்ளிகளைக் குறைச்சுப் போட்டாயும். தான் கல்வி அமைச்சிலை போய் முறையிடப் போவதாகவும் சொல்லிப்போட்டுப் போறார்.” என்று அதிபர் கூறினார். “ மிஸ்..அது தவறு. நீங்கள் வேணுமெண்டால் வேறே ஒரு பௌதீக ஆசிரியரிடம் கொடுத்து திரும்பத் திருத்தச் சொல்லுங்கோ. பார்ப்பம்.” என்று அவன் உறுதியாகக் கூறுவதைப் பார்த்து, “ எனக்கு உம்மைப்பற்றித் தெரியும்தானே. சரி நீர் வகுப்புக்குப் போம்” என்று கூறி சம்பாசனையை முடித்தார்.

கபிலன் அறையை விட்டு அகன்றதும் தொலைபேசியை எடுத்து தனது மருமகளோடு கதைத்தார்.

அதிபரின் மருமகள் வேறொரு பாடசாலையில் பௌதீகபாட ஆசிரியராக இருக்கிறார். அவரிடம் கபிலனின் பிரச்சினையைக் கூறி கபிலன் திருத்திய பௌதீக விடைத் தாளைத் திரும்பவும் திருத்தித் தரமுடியுமா என்று கேட்டார். மறு புறத்தில் சம்மதம் கிடைத்திருக்க வேண்டும். தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு வழமைபோல் ஒவ்வொரு வகுப்பாகப் பார்ப்பதற்கு எழும்பினார். அப்போது அவரது கதவு தட்டப்பட்டது. உள்ளே வந்தது உதவித் தலைமை ஆசிரியை. அவர் உள்ளே வந்து அமர்ந்தார்.

“என்ன விசயம் மிஸ்?” என்று அதிபர் கேட்டார்.

“நான் உங்களுக்கு அப்பவே சொன்னானான் இளம் பையன்களை எடுப்பது ஆபத்தாக முடியுமென்று. நீங்கள் கேட்கவில்லை” என்று உதவித் தலைமை ஆசிரியர் கூறினார்.

“ஏன் இப்ப என்ன நடந்தது?” அதிபர் கேட்டார்.

“எட்டாம் வகுப்புப் பிள்ளையொன்று கபிலனுக்குக் கடிதம் கொடுத்திருந்தாம். அந்தப் பிள்ளை இப்ப கபிலனைத்தான் கல்யாணம் கட்டுவனெண்டு பிடிவாதம் பிடிக்குதாம்” என்று உப அதிபர் கூறினார். “அதுக்கேன் பதட்டப்படுகிறீர். உந்த விசயம் எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். கபிலன்தான் சொன்னவர். அந்தப் பிள்ளை கடிதம்

குடுத்ததும் அதை என்னட்டைக் கொண்டு வந்து தந்தது கபிலனே. கபிலனைத் தவறாகக் கதையாதையும். கபிலனாலை எங்கடை பள்ளிக்கூடத்திற்கு எவ்வளவு நல்லது நடக்குது.” என்று அதிபர் கூற.

“கபிலனின்ரை நன்மைக்காகத்தான் கூறிறன். கபிலன் நல்ல பிள்ளைதான் ஆனால் சில பெட்டையளாலை அந்தப் பையனுக்குத் கூடாத பெயர் வந்திருமோ என்று பயமாக இருக்குது.” என்றார் உப அதிபர்.

“உண்மைதான். நான் வேறே சில விசயமும் கேள்விப்பட்டனான். உறுதி செய்தபிறகு உங்களோடை கதைக்கிறன்.” என்று அதிபர் பேச்சுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார்.

கபிலனுடைய மனது அமைதியாக இல்லை. அன்று உயர்தர வகுப்புக்குப் பிரயோக கணிதம் பாடம் எடுக்கப் போனான். வகுப்பறைக்குள் நுழையும் போதே அவனுடைய இதயம் பக் பக் என்று அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

அவன் சென்றதும் அந்த ஏழு பெண்களும் மெதுவாகச் சிரித்தனர்.

கபிலன் நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை. ஏதோ அவன் மனம் விரும்பாத நிகழ்வு தன் வாழ்வில் நடக்கப்போகின்றதென்ற உள்ளுணர்வு அவனுள் உணர்ந்து கொண்டிருந்தது. (இன்னும் வரும்....)

உடைந்த உள்ளம்

“ பஸ்ரி . அந்த வேலய சுருக்கா முடிச்சியோ?”

“ பஸ்ரி, வட்ஸ்அப்பில அத கொஞ்சம் பாத்து சொல்லியோ?”

“ பாங்குக்கு கொஞ்சம் பெய்த்து வாரோ” பஸ்ரி?

இப்படியாக, அந்த வீட்டில் முக்கியமான பொறுப்புகள் பஸ்ரியிடமே ஒப்படைக்கப்படுவதை இதற்கு முன்னரும் கண்கூடாகவே கண்டிருக்கிறேன்.

இன்றும் அப்படித்தான், உம்மும்மாவை நவலோகவுக்குக் கூட்டிச்செல்ல, காரை ஸ்டாட் ஆக்குமாறு பஸ்ரியிடம் வாப்பா சொல்லவே, ரஹ்மி பார்த்தானே ஒரு பார்வை .....

அந்த வீட்டில் ரஹ்மி, பஸ்ரி, நஸ்மா என மூன்று பிள்ளைகள். மூத்தவன் ரஹ்மி, நடுவில் நஸ்மா, ரஹ்மிக்கும் பஸ்ரிக்குமிடையில் இரண்டு வருட வயது வித்தியாசம்.

அவர்களது உம்மா வாப்பா இருவருமே ஏன் செய்தவர்கள். பஸ்ரியை ஹொஸ்டலுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைத்தனர். உயர்தரம் முடித்துவிட்டுப் பல “கோஸ்”களுக்கு விண்ணப்பித்தும் இருக்கிறான். “எங்கெண்டாலும் அனுப்பி பஸ்ரிய படிச்ச வெச்சோணும் .....” - உம்மாவும்

வாப்பாவும் அடிக்கடி கூறுவதுதான் அது.

ரஹ்மிக்கு ஓஎல் கூட ஒழுங்காக இல்லை. இரண்டாம் முறை எடுக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு அவனுக்கு வரவில்லை. ஒரு காலத்தில் கோட்ட, வலய மட்டப் போட்டிகளிலெல்லாம் கலக்கியவன்தான் அவனும். அவனது விடயத்தில் பெற்றோர் போதிய கவனம் செலுத்தவில்லை என்பதே உண்மை. இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக மாமாவின் சில்லறைக் கடையில் வேலை பார்க்கிறான்.

ரஹ்மியின் உம்மா எனக்கு வாப்பா வழியில் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி. அந்த வீட்டுக்கு அடிக்கடி போய் வருபவனென்ற வகையில் அங்கு நடக்கும் எல்லாமே பொதுவாக எனக்கும் தெரிந்ததுதான்.

ரஹ்மியின் போக்கில் கடந்த சில காலமாக ஏற்பட்டிருக்கும் அசாதாரண மாற்றத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். ஹொஸ்டலை விட்டு பஸ்ரி வெளிவந்த பின்னர் இன்னும் அது கூடியிருக்கிறது. எடுத்ததற்கெல்லாம் எரிச்சல் படுவதும், வீட்டில் உள்ளவர்களுடன் வாக்குவாதப்படுவதும் சாதாரண நிகழ்வுகளாகி விட்டன.

ஈ கப் கீழே விழும் சத்தம் கேட்டது. இயல்பாக விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. யாரோ ஓங்கி உடைத்ததாகவே இருந்தது. ரஹ்மிக்கு வாப்பா கார்த் திறப்பைத் தொடக்கூட விடுவதில்லை. தப்பிக்குக் கொடுத்த கோபத்தைத்தான் இப்படி வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்!

"எங்க கொண்டைத்து முட்டிச் சமோ தெர்மன் ....." - இன்னும் என்னென்னவோ சொல்லி அவனது உம்மா திட்டுவதும் தெளிவாகவே கேட்டது.

வீட்டில் கார் இருந்தும் ரஹ்மிக்கு ஓட்டத் தெரியாது. தெரியாது என்பதை விடவும் தெரிந்து

கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படுவதில்லை என்பதே பொருத்தம். "கார் புடிச்சுட்டா தானே பழகியதுக்கு ...." ரஹ்மியே என்னிடம் இப்படி பல தடவை தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறான். பஸ்ரியோ டிரைவிங் லைசன்சும் எடுத்துவிட்டான்.

ரஹ்மி முன்கோபக்காரன் தான் ஆனால் ஒளிவு மறைவு இல்லாதவன். என்னுடன் மிகவும் நெருக்கம். வீட்டில் நடக்கும் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் சொல்லிவிடுவான். அவன் தொடர்பில் நடந்து கொள்ளும் விதம் பிழையென்பதை அவனது பெற்றோரிடம் பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியும் தங்களை அவர்கள் மாற்றிக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. அவனிட்டுமுள்ள அதே சில குறைகள் பஸ்ரியிடம் காணப்பட்டபோதும் அவை அவர்களுக்கு குறைகளாகத் தென்படுவதில்லை. பஸ்ரியிடம் இல்லாத சில நற்பண்புகள் அவனிடம் உள்ளபோதும் அவற்றை அவர்கள் அங்கீகரிப்பதாகவும் இல்லை .

தனது சம்பள நாளில் ரஹ்மி, தாத்தாவுக்கு விதவிதமான தீன்பண்டங்கள் கொண்டு வந்து கொடுப்பான். சீட்டுக்காசு ஜம்பதாயிரத்தைக் கூட அவளது திருமணச் செலவுக்கென வழங்கியவன்தான்.

உம்மா வாப்பாவுடன் இருப்பதை விடவும் வாப்பும்மா வீட்டிலேயே ரஹ்மியை அதிகம் காணலாம். மாமி மற்றும் அங்குள்ளோர் அனைவருடனும் நெருக்கமாக இருக்கிறான்.

ஈ குடித்துவிட்டு வெளியேற எண்ணிய போது பஸ்ரி வந்திருந்தான். அவனது கையில் ஸ்மார்ட் போன். நிச்சயமாக அதை அவன் தனது சொந்த உழைப்பில் வாங்கியிருக்க முடியாது ஏனென்றால் அவன் இன்னும் தொழிலே செய்வதில்லை. உம்மா வாப்பாதான்

வாங்கிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ரஹ்மியி டமோ சாதாரண நொகியா. என்னுடன் சென்று சகீர்கானின் போன் கடையில் வாங்கியதே அது.

“ரஹ்மி முந்தி மாதிரியில்ல எந்தயோ கொணமொண்டு அவனுக்கு புடிச்சிருச்சிய ”

“ ரஹ்மி ஒரு சைகோ”

“ உண்டில் வித்தியாசமுக காட்டியாச்சும் அதுதான் இப்பிடி .....”

உறில் பரவியிருக்கும் இப்படியான கதைகள் அவனது உம்மா வாப்பாவுக்கும் தெரிந்திருக்கத் தானே வேண்டும்!

ஒரு வருடத்திற்கு முன்னர் இடம்பெற்ற நஸ்மாவின் திருமணம் எனக்கு நன்றாகவே ஞாபகம். ரஹ்மிக்கு வழங்கப்பட்டதெல்லாம் சில்லறை எடுபிடி வேலைகள்தான். சமூக வழக்கின்படி மூத்த நானா செய்யவேண்டிய சம்பிரதாயங்கள் பலவற்றில் அவன் புறக்கணிக்கப்பட்டான். வீட்டுக்கு முதன்முதலாக வரும் மாப்பிள்ளையைக் காரிலிருந்து இறக்கும் விடயத்தில் அப்பட்டமாக அது மீறப்பட்டது. நிகாஹ் மஜ்லிஸில் மாப்பிள்ளைக்கு மோதிரம் போட்டதும் பஸ்ரி தான்.

இன்னொரு முறை நெருங்கிய உறவொன்றில் வெலிமடைக்கு மையத்து வீடொன்றுக்குச் செல்வதற்காக உம்மும்மாவுக்குத் தனியாக நிறுத்திவிட்டுச் சென்றதும் ரஹ்மியைத் தான்.

“பஸ்ரிதான் எப்பிருந்தும் எங்கள் பாக்கியது கிருச்சிய .....” உம்மா அடுத்தவர்களிடம் அடிக்கடி கூறிப் பெருமைப்படுவதும் ரஹ்மிக்குத் தெரிந்ததே.

“ நாங்க உம்மாக்கு போகோட்டு கட்டாயம் ஒன்னேம் கூட்டிகொண்டு போற .....” உம்மா

ஒருமுறை பஸ்ரியிடம் சொன்னது ரஹ்மிக்கும் தெளிவாகவே கேட்டது. இதனால் அன்று வீட்டில் பெரும் சண்டையொன்றே ஏற்பட்டது.

இப்படி எத்தனையோ சம்பவங்களை நினைத்தவாறே நானும் அங்கிருந்து வெளியேறினேன்.

டாடா ஹோலில் கல்யாணமொன்று. உறவினன் என்பதை விடவும் ரஹ்மியின் மிக நெருங்கிய நண்பனே மாப்பிள்ளை. மாப்பிள்ளையை ரெடியாக்கிவிட்டே அவன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

“எங்கட பெட்ஜ்ஜெல்லம் வார இண்டக்கு. பொன்னும் எங்கட வகுப்பு குட்டிதான். சுருக்கா போகோணும் வெளம்பியதுக்கு .....”

இப்படியெல்லாம் எண்ணியவனாக ரஹ்மியும் எல்லோரையும் போலத் தயாராகி விட்டான்.

உம்மா வாப்பாவோடு நஸ்மா காரின் பின் சீட்டில். பஸ்ரி டிரைவர் சீட்டில். முன் சீட்டில் அமர்வதற்காகக் கார்க் கதவைத் திறந்தான் ரஹ்மி.

“ ரஹ்மி ஓனக்கு மூளில்லயோ? முன் சீட்டுக்கு மச்சன் வார. வேணுமெண்டா பைசிக்ளவ வா.....”

“ மூளில்லாதது எனக்கோ இல்லாட்டி .....” வாப்பாவுக்கு பதில் கூறிக்கொண்டே கதவை அடித்து மூடினான். அதற்கு மேல் வார்த்தை வந்தாலும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள டான்.

அடிப்பதற்காக வாப்பா கையை ஓங்கிக் கொண்டு காரிலிருந்து இறங்கி வந்தார்.

ரஹ்மி டாடா ஹோலை நோக்கி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

கோவிலும் மனிதனும்

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. தேவநேசன் மாதா கோவிலுக்கு போனார். ஞாயிறு பூசை தப்பாது. பெரும் பக்திமான் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் கோவில் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றி வருபவர் அவர். அன்று கோவிலுக்குப் போனவர்தான் வழக்கமாக அமரும் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். பூசை ஆரம்பமாகிவிட்டது. பூசையோடு செபமும். பக்திப்பாடல்களும் தொடர்ந்தன. அப்போது இவருக்கு நேர்முன் ஆசனத்தில் ஒருத்தி வந்திருந்தாள். பூசையின்போது எல்லோரும் எழுந்து நிற்கவும் முழுந்தாள்படி இருக்கவும் வேண்டும். தேவநேசனுக்கு முன்னால் இருப்பவளால் பெரும் மனச்சங்கடம் ஆகிவிட்டது! அவள் பின் முதுகெல்லாம் திறந்தே கிடந்தன! இப்போதைய நாகரீகம் இப்படித்தானாம்! அவர் நடுத்தர வயதை கடந்தவர்தான் என்றாலும் மனவொருமைப் பாட்டோடு பக்தி செலுத்துவதில் இடையூறாகவே இருந்தது. தேவமாதாவே முக்காடு போட்டு மூடிக்கட்டிக்கொண்டுதானே சுருவமாக காட்சி கொடுக்கிறாள். அவருடைய வீட்டுக்கு முன்வீட்டில் ஒரு முஸ்லீம் குடும்பம் வாழ்கிறது. அவ்வீட்டுப் பெண்கள் முக்காடிட்டுத்தான் காட்சி கொடுப்பார்கள்! அவர்களோடு மரியாதையாகவே பேசிப்பழக நேரும். ஆனால் அவர்களுக்குப் பள்ளிவாசலுக்குப் போக அனுமதியில்லை! அவ்வளவு புனிதமாகக் காக்கிறார்கள் கோவிலை!..... இப்படியே பலப்பல எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். பூசை முடிந்தது தெரியவில்லை! குருவானவர் இறுதியாக ஆசீர் நீர் தெளித்து ஆசீர்வதித்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் சுயநினைவுக்கு வந்தார்.

- சூசை எட்டேட்ட -

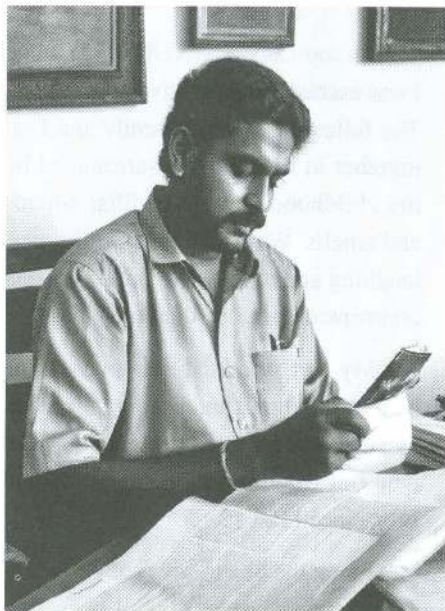

London Pages

Short story

Vathani Sivathanan

It has been almost thirty years since I made my home in the lively city of London. The city never rests, and I have witnessed its growth and transformation. Despite the busy urban lifestyle, my constant yearning is to spend quality time with my family and loved ones. Yesterday, a letter from my father, who lives in Sri Lanka, arrived in my possession. The letter showed their eagerness to meet my children and requested that I visit Sri Lanka annually. It brought me great joy to receive a communication from my father, as I understood the immense significance it held for him to spend time with his

---

Four Letters

---

grandchildren. After receiving the letter, I discussed it with my wife, and we realized we were exhausted from working long hours in fluctuating weather conditions in London. We were both tired and in need of a break. Therefore, we decided to plan a trip to Sri Lanka for our children during the school holiday. We informed our children of our decision, and they were ecstatic and thrilled to see their grandparents. We have completed all the preparations for our trip, including booking flights and planning our itinerary. We were eagerly expecting the opportunity to discover Sri Lanka's vibrant culture, exotic wildlife, and breathtaking landscapes. It would provide a much-needed respite from our hectic schedules, and we eagerly expected the opportunity to enjoy meaningful moments with our family and loved ones. My

wife and I have carefully planned. We have booked several weeks off work and organized our flight tickets. After ensuring everything was correctly arranged for our trip, I immediately phoned my dad to inform him of our departure date and arrival time at Katunayake International Airport.

The day of our departure arrived, and my family and I embarked on our journey to Heathrow International Airport. While I read a book, my wife and children filled with joy and entertained themselves by watching movies and having conversations during the flight..

At long last, following ten hours of travel, we reached Katunayake International Airport. Despite the fatigue from the flight, the prospect of reuniting with my parents gave us renewed energy.. My parents warmly smiled and embraced us upon our arrival at our destination.. They planned for a comfortable van to transport us from the airport to their residence in Colombo, which was a two-hour drive away.

As we made our way through the city, I could not help but feel nostalgic. It had been fifteen years since I last visited Sri Lanka, and the sights and sounds of the city were both familiar and new. Upon reaching their house, a wave of joy washed over me as I realized it was the same

place I had spent my childhood in. It felt like time had stood still. When my parents saw us, they were equally thrilled, and we spent the night catching up and reminiscing about old times.

As soon as we arrived in Sri Lanka, I was excited about the adventures ahead. The following day, my family and I sat together in the hallway, surrounded by my childhood home's familiar sounds and smells. We talked about old times, laughing and reminiscing, until my dad interrupted us by handing me a box.

My dad surprised and touched me by interrupting us and handing me a box that he had kept safe for me. I could not help but wonder how many years had been since I last saw it.

I took the box to my room, eager to see what was inside. When I opened it, I was welcomed by a display of meticulously arranged and well-preserved minor items. However, what caught my eye were the four letters nestled within. They were all written by my closest friend, Thuraisingam, or Thurai. As I read each letter, memories of our time together flooded back. Two letters were from our days studying in Colombo, and the other two were from after I had left the country.

Thurai and I had been classmates since childhood, and we were inseparable. We used to carry a book about Mao's

political thoughts in our pockets as if it were a precious treasure. It symbolised our shared idealism and belief that armed conflict was the only way for Tamil people to achieve freedom. The government had introduced a policy of standardising marks to control the higher education of Tamils. This policy prompted my friend to become involved in political activities full-time. I had not been as heavily involved. "I eagerly awaited letters from my dear friend. As I read through the first letter, which my dear friend wrote in 1974 when I was still living in Sri Lanka, a deep sense of respect for him filled me, accompanied by a profound feeling of self-loathing.. It contained a detailed account of all the events during that period. With the change in political climate, my father had brought me to Colombo to keep me safe from the escalating violence. It was during this time that my friend Thurai joined the Tamil youth forum and wrote to me about all the activities he was involved in.

Living in Colombo, I made the decision not to reply to his letter as the activities turned violent and were directed towards the government. Now, I carry the weight of guilt for not responding to my friend's plea for communication. Thurai never criticized my displacement from Karaveddy to Colombo; instead, he understood my situation and urged me to

study hard and write back whenever possible. Unfortunately, I never did, and even now, I do not know if he is still alive or has passed away. The letter was dated July 28, 1975.

After reading for a while in my room, my wife interrupted to inform me that we had visitors waiting. I placed the letters in a box and joined the visitors. Later, I returned to my room and read the second letter. In this letter, Thurai described the murder of a prominent political leader. To my surprise, he was present then and believed the incident was justified. He also revealed that he was involved. I found it difficult to accept this, as I firmly believe that killing is never the answer, even when it comes to one's enemies. I toyed with the idea of writing back to him, but ultimately, I chose not to.

During that particular period, Thurai maintained his belief in class struggle and continued spreading propaganda within his community. However, in his latest letter, I noticed a significant shift in his focus towards the struggle for racial equality. I found it hard to comprehend the reasoning behind this change in his beliefs. In his letter, Thurai explained that the racial war had intensified, making it imperative to address this issue before focusing on the class struggle. I found his argument challenging to accept.

After this, he didn't write any letters. So, I concentrated on my studies and my job. In the meantime, I also got married.

During this time, it reflected their fight against the army in Colombo.

That happened in 1983. There were big riots in Colombo against Tamils. In these riots, rioters killed many Tamil people, looted most of the Tamils' shops, and raped many women.. It forced us to go to refugee camps in Colombo. After these things happened, my father asked me to travel to a foreign country. So, I came to London as a refugee. Then, after some months, I called my wife over too.

Time has always come to a standstill for everyone. It operated on its own accord. Despite our personal preferences, we had to synchronize our actions with the progression of time. In 2009, a significant conflict arose between the government forces and the fighters for freedom. Several nations contributed to the victory in the government's battle. Sadly, they were triumphant in that war, causing our warriors to lose everything.

In 2011, many people who came to London as refugees visited Sri Lanka as tourists. Time, again, hurried. The Tamil people in Sri Lanka, especially those involved in the fighting, faced mistreatment from their own people. So, the status of these freedom fighters became questionable.

My wife was angry that I was spending all my time reading the letters. So, I went to dinner before returning to read my friend's other letter.

This letter was dated 22-05-2002. In it, my friend said he had trained for and joined one of the armed movements. He fought in lots of battles and won them. However, in the same letter, he mentioned the killing of some Tamils who started to fight for freedom in a different group. He said he didn't like that. It appeared to me that he was getting frustrated with the fighting.

Finally, I read the fourth letter. This one was written in 2009. In this letter, my friend mentioned that he had been wounded and told me about his present life. He asked me to come to see him. I was worried about him. I was almost crying at his words.

I wished to have a meeting with him. The following day, we arranged for the rental of a van and embarked on a journey to Jaffna to visit our periyamma. Upon reaching our destination, I reflected on my friend and inquired about his whereabouts.

I was informed by Periyamma that he had passed away three days prior because of his injury. I was deeply shocked and shed tears in silence.

Time Flies

**Time flies they say
Some days make you feel great
Others don't
But thats ok
You know why
Because when you look back you will see
All the perfect memories you seek
Rolling like a movie tape till the end of time
That you could rewatch every single time
A smile a frown
A up a down
Others should be blessed
Breathing the air you breathe
Time flies they say
But wasn't it great eh**

*Ayshnavi
Vinojan*

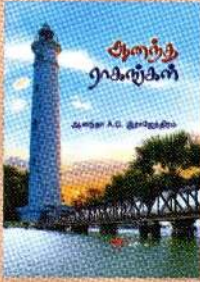
Too Late

They say do it when times right
Is there ever a right time
Bottling all these feelings inside
When do I break free
Or will that just never be
Can I
Or not
Does it matter
When I got a boiling pot
Its burning my hands through
But you don't hold on too
I am I that much of a burden
Do I have to swallow back all the emotion
No cause now its too late
Over time I realised
There was never the right time

Ayshnavi Vinayan

மகுடம் பதிப்பகத்தின் வெளியீடுகள் - 2023

கவிதை நூல்

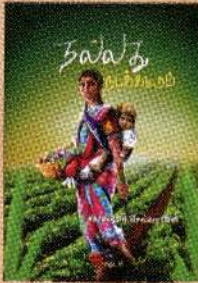
மரபுக் கவிதைத் தொகுப்பு

புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு

நாவல்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

சிறுகதைத் தொகுப்பு

கட்டுரைத் தொகுப்பு

கவிதைத் தொகுப்பு

கட்டுரைத் தொகுப்பு

நாவல்

மகுடம்

பதிப்பக நூல்களை

பெற்றுக் கொள்ள

மகுடம் பதிப்பகம்,

90, பார் வீதி, மட்டக்களப்பு.

தொ.பே. இல.: 077 4338878

LUXMI
EDUCATION CENTRE

LEC

ENROLLING NOW

2022 / 2023

REGISTER
NOW

www.leconline.co.uk

0208 573 0368

07852 810 285

WHAT WE OFFER

01.

KS1 & KS2
Maths
English
Science

02.

KS3 & KS4
Maths, Physics
Chemistry,
Biology
Maths

03.

KS5
Puremaths
Mechanics
Statistics
Physics
Chemistry

Luxmi Education Centre, 101A Blyth Road, Hayes, UB3 1DB.

Web: www.leconline.co.uk Tel: 0208 573 0368

LEC Digital Designs